

Giới thiệu Nhà Tui Có Ma

Truyện Nhà Tui Có Ma của tác giả An Vũ Hi là một câu chuyện ngôn tình khá hay và vui nhộn. Đã lâu rồi chưa bước chân ra khỏi nhà, không ngờ vừa ra khỏi cửa lại đụng phải người chết, người đã chết thì cứ chết đi, còn đến tìm tôi làm gì?

Tôi không có lỗi với anh, có điều tôi sẽ giúp anh hoàn thành tâm nguyện, nhưng anh cũng không cần hồ hởi chút là đến hù dọa tôi. Sao? Còn không chịu đi? Còn muốn dựa dẫm vào tôi nữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp quỷ

Trước tiết thanh minh mấy ngày, trời đổ mưa liên tục, trong trí nhớ của tôi dường như đã nhiều năm rồi không mưa lớn như vậy, các con đường đều ngập nước, mưa vẫn xối xả cho đến trước buổi tối tiết thanh minh một ngày mới dần tạnh, đêm đó tôi ngủ rất say, đã lâu rồi không ngủ ngon như vậy.

Rạng sáng hôm sau, sau khi bị bà đánh thức, tôi mới nhớ hôm nay là tiết thanh minh, bà nói sẽ đưa tôi đi thăm mộ ba mẹ, ba mẹ tôi qua đời vì tai nạn giao thông. Tôi vội vàng xuống giường mặc quần áo chỉnh tề, cứ tưởng bên ngoài trời vẫn còn âm u, không ngờ vừa mở cửa liền thấy ánh nắng chói chang, đã mấy hôm không trông thấy mặt trời, bây giờ nhìn thấy tâm tình đột nhiên khá lên rất nhiều. Cũng không còn sớm, tôi ăn sáng rồi xách giỏ đi ra ngoài cùng bà. Không biết có phải do ở trong nhà quá lâu hay không mà hôm nay tôi có cảm giác đường xá đông đúc hơn, lối đi bộ và dưới lòng đường đều chật ních người qua lại.

Đi về phía trước, tôi cảm giác có ai đó đẩy mình một cái, sau đó là tiếng thét kinh hoàng của một đứa bé truyền tới, tôi ngã chúi đầu về phía trước theo quán tính, may là bà nhanh tay lẹ mắt chụp cánh tay tôi lại, sau khi đứng vững tôi quay đầu lại nhìn thì thấy cách đó không xa có một cơ thể nát be bét đang nằm bất động trong vũng máu, mắt nó mở to như đang nhìn tôi, hình ảnh như vậy đối với tôi mà nói thực sự rất kinh khủng, tôi bất giác nuốt nước miếng, theo phản xạ lùi về sau một bước.

Đột nhiên, cảm thấy dưới chân dường như dẫm phải cái gì đó, tôi từ từ nhấc chân ra nhìn, là một chiếc nhẫn, tôi gần như không chút suy nghĩ đưa tay nhặt lên, đột nhiên bà vội ngăn tôi lại “Đừng nhặt.” Nhưng đã muộn, tôi chưa bao giờ nghe thấy bà nói chuyện với tôi bằng giọng điệu như thế. Tôi ngẩng người cầm chiếc nhẫn trong tay, bà thờ dãi nhìn tôi, trong lúc tôi còn đang ngây ngốc chưa kịp hiểu gì thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền vào lỗ tai: “Cái đó là của tôi.”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn, bên cạnh tôi trừ bà ra thì không có bất kỳ ai khác, mà những người qua đường thì cách tôi rất xa, tôi cụp mắt cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, trong lúc còn nghi ngờ thì ánh mắt tôi bỗng chạm tới người đang nằm trong vũng máu kia, đột nhiên trong đầu tôi 'oanh' một tiếng như nghĩ tới điều gì đó, sau đó vụt ném chiếc nhẫn ấy đi.

Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng người lâng lâng, ngay cả xe cứu thương đến lúc nào cũng không hay biết, cứ ngỡ như vậy bị bà kéo đi mà không biết vì sao, đi tới phía trước tôi đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, đoàn người sau lưng đã tản ra, xe cứu thương đang chuẩn bị rời đi, trên mặt đất chỉ còn lại một màu đỏ chói mắt. Có lẽ tôi đã suy nghĩ quá nhiều mà cũng có lẽ chưa suy nghĩ được điều gì, tôi thẫn thờ dãi trong bụng, nếu vừa rồi tôi không nghe nhầm thì người kia... đã... chết rồi...

Tào mộ xong về đến nhà, bà nấu cho tôi một tô mì giò heo, nói là để trừ khí độc, vì khuẩn gì đó. Tôi nhìn bà một cái sau đó không nói gì cúi đầu ăn hết tô mì, có thể bà nghĩ tôi vẫn còn sợ cho nên cười nói: “Đừng căng thẳng, ra đường gặp phải người chết là chuyện tốt đó.”

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, tôi không nghĩ đây là chuyện tốt, hoặc nếu nằm mơ trông thấy cảnh này thì có lẽ tôi sẽ vỗ tay khen ngợi, nhưng trong hiện thực thì hẳn là điềm xấu! Dù vậy tôi cũng không nói gì tránh để bà lại lo nghĩ, nên tôi cố biểu hiện là mình không có vấn đề gì, mãi đến tận khuya tôi mới trở về phòng. Cả người rã rời, toàn thân như người không xương ngã nhào lên giường, cảm giác đầu như muốn nổ tung. Tôi không biết làm sao mới bình tĩnh lại được, cảnh tượng trưa nay cùng với chuyện đột nhiên nghe được câu nói kia cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, xưa mãi không đi, tôi kéo chăn trùm kín đầu, thế nhưng lại cảm thấy đầu như càng nặng thêm.

Ngày hôm sau, tôi tỉnh lại trong bệnh viện, bà ngồi bên cạnh, vừa thấy tôi tỉnh lại liền đưa tay ra đỡ, tôi khó nhọc ngồi dậy, cảm giác như toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, bà thở phào nhẹ nhõm nhìn tôi, nụ cười vui mừng treo trên khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Tôi hỏi bà vì sao tôi lại ở bệnh viện, bà nói là nửa đêm thức dậy đắp chăn cho tôi thì phát hiện người tôi nóng ran, nên bà liền nhờ hàng xóm đưa tôi đến bệnh viện. Tôi gật đầu, chắc lúc đó người tôi nóng lắm! Mà đương nhiên tôi không có cảm giác gì. Hoi cúi đầu, thấy đầu óc vẫn còn hơi choáng, tôi ngẩng đầu lên định nói chuyện thì chợt phát hiện không biết từ lúc nào có một chàng trai khấp người be bét máu đang đứng ở cửa nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi bị kinh hoàng khi nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, há hốc miệng thật lâu không nói được câu nào, bà ngạc nhiên khó hiểu khi nhìn thấy tôi như vậy, hỏi: “Sao mặt con dần ra vậy?”

Tôi không nói gì, vẫn nhìn chàng trai đang đứng ở cửa kia, bỗng nhiên tôi nhớ đến người nằm trong vũng máu sáng hôm qua, mặc dù bây giờ mặt anh ta

đỉnh đầy máu không nhìn rõ dung mạo nhưng trong đầu tôi cứ liên tưởng đến người đã chết kia, tôi cô trấn định bản thân rồi vội vàng dời ánh mắt, tìm đề tài nói chuyện với bà: “Bà, bà đã khóa cửa nhà cẩn thận chưa?”

“Con yên tâm đi, trước khi đi, chú Trần đã nhắc bà khóa cửa rồi.”

Tôi lại hỏi, “Cửa sổ đóng chưa?”

“Đóng rồi, yên tâm đi, mấy chuyện đó con không phải lo, bà làm xong hết rồi.”

Bà nói xong còn cười tôi, nói tôi vừa bị bệnh liền bám dính lấy bà, tôi nhìn bà, đáy mắt bà tràn ngập ý cười. Tôi qua tôi đột nhiên bị bệnh, thấy tôi lăn qua lăn lại bà cũng ngủ không ngon giấc, về mặt uế oái, tôi nghĩ mình đã lớn rồi còn đề bà lo lắng như vậy thì không phải là đứa cháu ngoan, tôi nói ở đây có y tá, bác sĩ, tôi muốn ngủ tiếp, có chuyện gì sẽ có hộ lý trông chừng, sau đó khuyên bà về nhà nghỉ ngơi.

Bà còn muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nữa, dẫn dò tôi vài câu rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Ngay sau đó, tôi cảm thấy đầu mình tê dại đi khi nhìn thấy những gì đang xảy ra trước mắt, tôi nhìn thấy rõ bà đi xuyên qua người chàng trai đang đứng ở cửa kia, tôi ngồi bật dậy, vô cùng hoảng sợ nhìn anh ta, anh ta hiển nhiên cũng hơi giật mình nhưng chỉ trong nháy mắt thôi. Anh ta nhìn tôi, trong con mắt đỏ ngòm toát ra vẻ phấn khởi vui mừng, nhưng trong mắt tôi thì đó là khủng bố, anh ta chậm rãi đi đến gần tôi, thời điểm thân ảnh của anh ta chỉ còn cách giường của tôi hai bước, tôi run rẩy nói, “Dừng... dừng lại.”

Anh ta hơi khựng chân, nhưng sau đó lại tiếp tục bước đến bên cạnh tôi, tôi không dám thở mạnh, hai tay nắm chặt chăn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, mắt nhìn chòng chọc vào anh ta, anh ta lại tỏ ra rất vui mừng muốn bước tới nắm tay tôi: “Quả nhiên cô có thể nhìn thấy tôi.”

Tôi sợ quá hét lên một tiếng “A” thật to, cảm giác như tim muốn nhảy vọt lên cổ họng, anh ta định xuyên qua lớp chăn nắm lấy tay tôi nhưng vẫn chưa nắm được, tôi đã hét to: “Đi ra, anh mau đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Dừng đi theo tôi

Anh ta chẳng thèm để ý đến phản kháng của tôi, chỉ ngẩng ngốc đứng đó dờ daim nhìn cánh tay của mình, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “Hóa ra tôi đã chết rồi à?”

May mà trong phòng bệnh lúc này không có ai, bằng không chắc chắn họ sẽ tưởng tôi bị tâm thần, anh ta im lặng thì tôi quyết không thèm lên tiếng trước, phòng bệnh đột ngột chìm vào yên lặng, qua một hồi lâu sau anh ta lại ngẩng đầu nhìn tôi, nói như van nài, “Tôi còn tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành, tôi muốn...”

“Tôi không giúp gì được anh đâu.”

Tôi không suy nghĩ gì, liền lên tiếng cự tuyệt ngay tức khắc, tôi đâu phải kẻ ăn không ngồi rồi. Anh ta nhìn tôi, chậm rãi nói, “Tôi biết chuyện này đối với cô mà nói thì hơi...”

“Tôi đã nói không giúp được anh rồi, tôi chỉ là một học sinh lớp 11 bình thường đến mức không thể bình thường hơn, ở nhà còn có bà cần tôi chăm sóc, tôi không cha không mẹ, bà đã nhốt tôi về cư mang, một tay nuôi tôi khôn lớn, bà đã khổ cực nhiều rồi, tôi không thể chết được, cũng không muốn chết, anh đi tìm người khác đi, tôi cầu xin anh đó...”

Tôi vừa nói hết câu thì thấy bà quay trở lại, nhìn thấy bạch quỷ trong tay bà thì tôi biết bà lại không chịu đi về nhà nghỉ ngơi mà chạy ra chợ mua cho tôi mấy trái quýt mà bình thường tôi thích ăn nhất. Bà nói với tôi mấy câu rồi ngồi xuống bên giường tôi, “Bà vừa nghe thấy tiếng nói chuyện, cháu đang nói chuyện với ai vậy?”

“Hi hi, trong này làm gì còn ai nữa, chẳng lẽ cháu nói chuyện với ma sao? Buồn quá nên cháu hát vu vơ thôi.”

Tôi lúng túng giải thích với bà, nhưng trong đầu lại thầm nghĩ “Chẳng phải vừa rồi mình nói chuyện với ma sao” nhưng chuyện này không thể kể cho bà nghe được, để tránh cho bà lo lắng.

Anh chàng ma kia đứng sau lưng bà tôi, tôi liếc nhìn anh ta, cổ nở nụ cười gượng gạo, cực kì không tự nhiên, nói thầm trong đầu, “Anh xem đi, bà tôi đối với tôi như vậy đó, tôi không muốn mình xảy ra chuyện, tôi còn chưa kịp báo hiếu cho bà, lỡ như xảy ra chuyện gì để người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì sao được, tôi không muốn để bà phải chịu đau khổ.”

Anh chàng ma tựa hồ như nghe thấy tôi thì thầm trong đầu tôi, trên khuôn mặt gớm ghiếc kia chợt nở nụ cười tự giễu, tôi cảm thấy tôi nên sợ anh ta, vì dù sao anh ta cũng không phải người mà là một con ma. Tôi chưa sợ đến mức thét to rồi lăn đùng ra xỉu đã là cực hạn rồi, tôi không nên xen vào việc của người khác, chỉ là thời khắc này dường như tôi lại thấy cảm thông với anh ta, bởi vì bỗng nhiên tôi nghĩ đến chuyện chắc ba mẹ anh ta cũng không thể chấp nhận được chuyện người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh phải chịu đau khổ? Anh ta còn quá trẻ.

“Tôi chỉ muốn biết mình là ai? Đã chết như thế nào?”

Nghe thấy lời của anh ta, tôi thoáng sửng sốt, anh ta không nhớ rõ mình là ai? Đường như anh ta biết tôi đang nghĩ gì, anh ta hơi cúi đầu cười khẽ, nói, “Tôi không nhớ gì cả, tôi đã thả hồn phiêu diêu trên đường suốt buổi tối mới chính thức thừa nhận chuyện mình đã chết, thế nhưng tôi vẫn nhớ rõ em.” Nói đến đây, bỗng nhiên anh ta ngừng đầu cười vui vẻ nhìn tôi, “Tôi nhớ rõ em, cho nên khi tôi vừa mở mắt ra thì người đầu tiên tôi trong thấy chính là em.”

Tôi đang nhận trái quýt bà đưa cho, nghe thấy anh ta nói vậy liền đánh rơi trái quýt cái bộp xuống đất lẩn lộn lốc, tôi giật bắn mình quay sang nhìn anh ta, sau đó hình như bà nói cái gì đó, rồi bà nhặt trái quýt lên đặt vào tay tôi, tôi cuống quýt nói dối là mình chưa muốn ăn, sau đó nói bà đi về nghỉ ngơi, lúc tôi nhìn bà đi về, anh ta cũng dõi theo bóng lưng của bà tôi, tôi cho rằng anh ta đang nãy ra ý nghĩ xấu xa gì đó nên liền vội vàng hỏi: “Này... sao anh lại nhìn bà tôi như vậy?”

Lúc này anh ta mới xoay người lại nhìn tôi, dáng vẻ như muốn nói lại thôi, tôi sốt ruột hỏi thúc hai câu nữa, lúc này anh ta mới chịu nói, 'Bà của em... tuổi lớn rồi, thời gian của bà không còn nhiều lắm, tôi nhìn thấy chút khí xám bay xung quanh người bà.’

Trong nháy mắt ấy, tôi cảm giác trời đất như đang rung chuyển rồi vỡ nát, tôi không muốn tin lời của anh ta, nhưng vẻ mặt của anh ta lúc này không giống như đang nói đùa với tôi, người tôi như bị rút sạch khí lực, miễn cưỡng ngã ngồi xuống ghế dựa phía sau.

Nhớ lại lời của anh ta, tôi chợt ngừng đầu nhìn anh ta, “Anh... anh chính là người gặp tai nạn xe hôm ấy?”

Trả lời câu hỏi của tôi là gương mặt mờ mịt của anh ta, tôi thăm thò dài một hơi, kỳ thực cứ coi như anh ta không nói thì tôi cũng biết người chết hôm đó chính là anh ta, chỉ là lúc đó người chết kia nằm trong vũng máu, máu lênh láng nhuộm đầy người cho nên không còn nhìn rõ dung mạo, nhớ lại đến tình huống lúc đó, tôi không nhận được bắt đầu hoài nghi tất cả những chuyện này... lẽ nào đây chính là kiếp nạn của tôi, là kiếp nạn tôi không thể tránh né? Không, cho tới bây giờ tôi vẫn không tin vào vận mệnh, tôi sẽ không chịu ngồi im chờ số phận an bài cuộc sống của mình.

“Mặc kệ thế nào, chúng ta không phải là người cùng một thế giới, tôi không giúp gì được cho anh, cho nên sau này anh đừng đến tìm tôi nữa.”

Hình như anh ta còn muốn nói gì đó, nhưng tôi trực tiếp hạ lệnh đuổi khách: “Anh đi đi.”

Có lẽ thấy thái độ của tôi quá kiên quyết cho nên anh ta im lặng rồi đi, tôi thăm thò phào một hơi, tôi sợ anh ta lại đột nhiên xuất hiện bất cứ lúc nào, cùng ngày hôm đó tôi quay về nhà với bà, quả nhiên trong khoảng thời gian tôi sinh bệnh ấy, anh ta không xuất hiện thêm lần nào nữa, và một tháng tiếp theo sau đó tôi cũng không gặp lại anh ta, thậm chí tôi còn bắt đầu hoài nghi chuyện xảy ra trong bệnh viện lúc đó chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Có điều, bà đã ra đi, đi rất bình thản, đi trong giấc ngủ, anh chàng ma kia đã nói cho tôi biết, tôi vẫn nhớ rất rõ, khi anh ta đánh thức tôi, tôi vẫn chưa kịp hiểu vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây, cho đến lúc nghe anh ta nói với tôi rằng, “Bà em đã đi rồi.”

Tôi ngồi người ngồi bên giường hồi lâu, sau đó giật mình như bừng tỉnh ra, vùng mạnh chấn đang đập trên người ra, nhảy xuống giường, quên cả mang dép vội vã chạy đến phòng của bà.

Đi tới gian phòng của bà, tôi thấy bà vẫn thanh thản nằm ngủ trên chiếc giường kê sát tường, khoe miệng khẽ mỉm cười, rồi thản nhiên, nhìn bà cứ như đang ngủ say, tôi run rẩy vươn tay ra kiểm tra hơi thở của bà, đợi hồi lâu vẫn không cảm nhận được luồng hơi thở, cuối cùng tôi cũng phải tin, bà tôi... đã đi rồi.

Tôi ngồi phịch xuống đất, tôi còn nhớ rõ lúc ấy mình không chảy một giọt nước mắt, cứ ngồi mất hồn ở đó hồi lâu, tận đến khi bạn bè thân thích và hàng xóm đến giúp đỡ, lo liệu hậu sự cho bà xong, tôi vẫn không chảy giọt nước mắt nào, rất nhiều người thì thăm sau lưng tôi, nói tôi lạnh lùng vô tình, nói bà đã nuôi tôi bao năm qua nhưng lại không bằng đi nuôi một con chó. Đương nhiên, những lời này đều do anh chàng ma kia nói lại cho tôi biết, tôi cũng không muốn biện bạch gì, kể từ thời khắc bà bỏ tôi đi, đầu óc tôi trống rỗng, tôi chẳng còn gì cả, tôi lại trở về là một cô nhi.

Rất lâu sau đó, tôi thường giật mình tỉnh giấc trong ác mộng, rồi lẳng lẽ rơi nước mắt, những lần như vậy anh chàng ma kia luôn đứng bên cạnh nhìn tôi, nói thật tôi rất ghét anh ta, lúc nào anh ta cũng xuất hiện bất thành hình như vậy, ngay lúc tôi không kịp nguy trang, mọi điểm yếu và nhu nhược đều phơi bày tất cả trước mặt anh ta, có điều anh ta là ma, tôi không ngăn cản được cho nên đành phải lờ anh ta đi.

Càng ngày tôi càng sợ những lúc tan học, càng ngày càng sợ phải về nhà, từ lúc bà ra đi, tôi càng cảm thấy sợ hãi cái nơi gọi là nhà ấy, sau đó tôi quyết định dọn đến ký túc xá, trước khi đi tôi còn cãi nhau với anh chàng ma kia một trận, đồng thời cũng bảo anh ta không được đi theo tôi, anh ta như vậy chỉ làm tôi thấy căm ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cười quá dọa người

Không biết có phải tại lời nói của tôi quá đần quá hay không mà những ngày sau đó không thấy anh ta xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa. Chẳng

qua là thỉnh thoảng tôi có cảm giác như anh ta vẫn còn ở bên cạnh tôi. Mỗi ngày ở trường, kì thực tôi cảm thấy rất chán nản, có thể là do tôi đã sống trong góc tối quá lâu, cho nên không làm sao hòa nhập vào thế giới rực rỡ sắc màu của những người xung quanh được. So sánh với những cô bạn cùng trang lứa thì chúng tôi quá khác nhau, hơn nữa các bạn học đường như cũng mấy không thích tôi, cho nên bất luận tôi đi đến chỗ nào thì cũng chỉ đều có một mình, nhưng tôi không cảm thấy cô đơn, tôi biết, anh chàng ma kia vẫn luôn ở đây, tuy rằng anh ta không xuất hiện nhưng tôi có thể cảm nhận được, tôi cảm thấy như vậy rất tốt.

Học kì này dường như qua quá nhanh, nhanh đến nỗi tôi còn chưa kịp kết giao tán gẫu với bạn bè, phải thừa nhận, kì thực, tôi rất mến những người bạn trong trường, rất muốn được chơi đùa cùng các bạn ấy.

Có một lần, một cậu bạn định đến bắt chuyện với tôi, kết quả cậu ta còn chưa kịp nói với tôi câu nào đã bị một cô bạn chạy đến kéo đi, sau đó nói thầm cái gì đó vào tai bạn ấy, kể từ đó bạn ấy không tới tìm tôi nữa, thỉnh thoảng cũng chạm mặt trong trường nhưng bạn ấy đều vội vã chạy đi.

Kì lạ là, từ đó về sau, bạn nữ ở cùng phòng kia dường như rất sợ tôi, nhìn thấy tôi là liền nhanh chân tránh đi ngay, trong giờ học tôi vu vơ liếc mắt nhìn bạn ấy một cái, cô bạn đó liền hoảng hốt vội vã nhìn sang nơi khác, làm rơi cả bút bi trong tay.

Tôi rất nghi ngờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra. Tôi nghĩ tới anh chàng ma kia, có thể anh ta đã nghe được cô bạn ấy nói xấu gì tôi với bạn nam kia cho nên buổi tối đã đi hù dọa bọn họ.

Nghĩ vậy, tôi bất giác nhoen miệng cười, kì thực người này cũng không tệ, trong đầu tôi liền tưởng tượng cái cảnh anh ta mếu me be bét miệng nhe răng nanh nhọn hoắt đột nhiên nhảy ra từ trong bóng tối, không ngờ nghĩ đến cảnh đó mà tôi lại tự thấy hoảng sợ, tôi bủi môi, bắt đầu chăm chú nghe giảng bài.

Sau đó, có nhiều lần tôi không tìm được bút máy và sách giáo khoa, nhưng chỉ chưa đầy hai phút sau chúng nó đã tự động xuất hiện trên bàn, tôi biết, nhất định là do anh chàng ma kia làm.

Cho tới bây giờ tôi vẫn luôn giả vờ không biết sự tồn tại của anh ta, tôi muốn anh ta rời khỏi đây, chờ anh ta thấy chán sẽ tự động rời đi vậy, dù sao tôi không để ý đến anh ta, anh ta tự nhiên sẽ cảm thấy chán mà ngưng.

Đến kì nghỉ hè, rốt cuộc tôi cũng trở về nhà. Nói thật, không có bà ở đây thì nơi này không còn là nhà nữa, tôi nấu cho mình một vài món ăn đơn giản, lúc dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, tôi bỗng nhiên thoáng nhìn thấy anh chàng ma đang đứng sau lưng, thật kì lạ, bộ dạng của anh ta vẫn góm ghềnh đáng sợ như vậy, thế nhưng tôi lại không có cảm giác run sợ mà chỉ cảm thấy giống như đang thấy một người bạn cũ lâu năm không gặp, nói chung cảm giác này rất kì quái.

Tôi cười với anh ta, anh ta như ngây ngẩn cả người, sau đó có chút kích động nhìn tôi: “Cô không ghét tôi sao?”

Tôi cười cười ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh ta: “Thật ra, từ trước đến giờ tôi đâu có ghét anh, chẳng qua tại anh luôn xuất hiện ngay đúng lúc tôi nhếch nhác chẳng ra làm sao, cho nên tôi chỉ giận bản thân mình mà thôi.”

“A.” Bỗng nhiên anh ta cúi đầu: “Tôi thấy cô không vui, cho nên muốn an ủi cô, ai ngờ lại làm cô bực mình thêm.”

Nghe thấy anh ta nói thế, tôi bật cười hi hi, sau đó bỗng chú ý tới quần áo trên người anh ta, tôi chợt nhận ra được một chuyện, theo lý mà nói thì anh ta chết cũng được khá lâu rồi chẳng nhẽ không ai đốt đồ gì cho anh ta hay sao? Tại sao anh ta vẫn mặc bộ quần áo lúc chết thế kia? Có lẽ do anh ta đã luôn ở bên cạnh trong lúc tôi gặp khó khăn nhất, cho nên mặc dù trong lòng tôi vẫn có chút bài xích nhưng cũng không xem anh ta là người ngoài, mà đối với người thân, từ trước đến giờ tôi vẫn tương đối xem trọng.

“À...”

Tôi chợt phát hiện, quen biết anh ta lâu như vậy rồi mà tôi vẫn chưa biết tên của anh ta, tôi hỏi anh ta: “Anh còn nhớ tên anh là gì không?”

Anh ta khẽ lắc đầu: “Tôi không nhớ gì hết, duy nhất chỉ có cô, may mà tôi còn nhớ được cô.” Trên mặt anh ta lộ ra nụ cười thật tươi, tuy anh ta đang cười nhưng tôi vẫn cảm thấy thật góm ghềnh, thử nghĩ xem, một người mặt mũi đầy máu tươi cười với bạn, bạn có nổi da gà da vịt lên không?

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miền/phí

“Có cô... là đủ rồi, chúng ta đều là những người trắng tay, thực ra như vậy cũng rất tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt, tôi không là gì của anh, nhưng anh yên tâm đi, tôi sẽ giúp anh tra ra thân phận.”

“Như thế này đối với tôi đã...”

“Bây giờ vấn đề trước tiên là phải đặt lên cho anh, tôi họ Trần, vậy gọi anh là Trần Thần nhé, chờ đến khi anh nhớ được tên của mình thì đổi lại sau.”

Nghe tôi nói xong về mặt đang bắt mắt của anh ta thoáng vui tươi tinh tảo hơn, sau đó anh ta lại nở nụ cười góm ghềnh với tôi, tôi vội vàng lạng lẽ dời tầm mắt, chợt nghe thấy giọng nói hưng phấn của anh ta: “Được.”

Nhìn nụ cười kia của anh ta thật tình tôi cảm thấy anh ta không cười sẽ tốt hơn,... ít nhất... mỗi khi anh ta đột nhiên mỉm cười, tôi đều luôn cảm thấy sợ đến nổi da gà, tôi cười gượng gạo nói với anh ta: “À... anh đừng cười, tôi thấy sợ đó.”

Anh ta bỗng nhiên ngưng cười, sắc mặt có chút không tốt nhìn tôi.

“Có phải cô cảm thấy tôi quá gớm ghiếc đúng không?”

“Sax... không có, không có.”

“Nhất định là có, nếu không tại sao cô không dám nhìn thẳng vào tôi?”

Tôi cảm giác dường như anh ta rất để ý đến điểm này, tôi không biết phải trả lời anh ta như thế nào, bởi vì đúng thật là anh ta trông rất đáng sợ, kỳ thực cứ coi như tôi quen thân anh ta cỡ nào đi nữa thì trong lòng vẫn không tự chủ được mà nảy sinh cảm giác bài xích anh ta.

Ban đêm tôi nằm mơ, trong mơ Trần Thần đưa tôi bay lên trời cao, trông anh ta dường như rất vui vẻ nói với tôi: “Trần Duyệt, tôi thực sự rất thích cái tên này.” Tôi rất phiền não, nói anh ta sau này đừng có cười nữa.

Trong miệng anh ta khẽ hát đi hát lại một bài hát mà từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe giai điệu, anh ta hình như anh ta rất thích bài hát đó, cứ hát đi hát lại không hề ngại ngừng gì.

Cứ như vậy qua mấy ngày sau, mỗi ngày tôi đi tới đâu anh ta cũng đều muốn đi theo, chỉ là ban ngày anh ta không thể hiện thân, với lại có lúc mặt trời lên cao quá anh ta không thể theo tôi ra ngoài. Nhưng mỗi khi về nhà, đều thấy anh ta đứng ở cửa chờ tôi, vừa nhìn thấy tôi trở về liền lập tức chạy tới, vui vẻ... y như con chó nhỏ, sax... quả thực rất giống, chỉ có điều... lại là một con chó nhỏ có bộ dạng kinh khủng.

Một ngày kia khi tôi đi ngang qua một cửa tiệm nhang đèn, bỗng nhiên nhớ đến anh ta, thậm chí có nên mua cho anh ta ít đồ dùng hay không?

Nhưng khi đến trước cửa tiệm tôi lại do dự, có lẽ tôi nên đi về hỏi anh ta cần cái gì rồi mua sau, chuyện quan trọng nhất vẫn là phải mau chóng biết rõ anh ta là ai.

Về đến nhà, không thấy anh ta đứng ở cửa chờ tôi như thường ngày, tôi buồn bực, bước vào nhà mở cửa phòng thì nhìn thấy quả nhiên anh ta ngồi trên ghế salon xem ti vi, mà trong ti vi là hình ảnh hai người đang hôn nhau, anh ta xem vô cùng nhập tâm, ngay cả khi tôi bước đến gần, anh ta cũng không hề phát hiện. Tuy rằng anh ta là một con ma nhưng nói thế nào thì anh ta cũng là đàn ông, tôi lúng túng khẽ hắng giọng đánh tiếng anh ta nghe tiếng động thì giật mình, quay đầu nhìn tôi, sau đó cuống quýt vươn tay tắt TV đi, tôi còn chưa kịp nói gì thì anh ta đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Anh ta là ai

Tôi ngần ngại, anh ta đang đỏ mặt? Ngượng ngùng ư? Học máu... Ma mà cũng có cảm xúc này à? Thôi kệ đi, tôi cũng rảnh rồi quá mới suy nghĩ vẩn vơ đến mấy chuyện này, cầm bộ quần áo mới mua cho anh ta và mấy thứ linh tinh khác ném vào trong tủ áo, sau đó lấy mấy cái bánh ngọt rồi nằm dài ra giường đọc sách, chừng mấy ngày sau đó không thấy anh ta hiện ra, tôi cũng không bận tâm đến, chỉ lo cuộc sống của mình.

Vốn định mua vài bộ quần áo và mấy đồ dùng khác để tạo sự bất ngờ cho anh ta ai ngờ anh ta lại bỏ đi mà không nói tiếng nào, cũng không biết anh ta có gặp chuyện gì hay không, nói thật, trước đây tôi thấy anh ta thật phiền phức, nhưng hiện giờ lại hơi lo lắng, lo lắng... ư?

Tôi giật mình với suy nghĩ của chính mình, sau đó tự an ủi bản thân, tự nhủ với mình rằng sao tôi có thể quan tâm anh ta? Chẳng qua đó chỉ là lòng thương cảm mà thôi, chúng tôi vốn không phải người của cùng một thế giới, anh ta bỏ đi cũng chẳng ảnh hưởng xấu hay tốt gì đến tôi. Sau khi xác định rõ ràng mọi chuyện, tôi lại khôi phục cuộc sống trước kia, chỉ là anh ta bỗng quay trở về vào cuối tuần.

Tôi hơi ngạc nhiên, bởi vì tôi đã chuẩn bị xong tư tưởng rằng anh ta đã rời đi rồi, thế mà anh ta bỗng thình lình xuất hiện trước mặt, quá kỳ quặc, lúc đó tôi đang ăn cơm, bỗng nhiên anh ta hiện ra ngay trước mặt tôi, làm tôi hoảng hồn giật bản mình, miếng cơm trong miệng nghẹn ngay cuống họng làm tôi suýt chết ngạt, tôi mở to mắt nhìn ngây ngốc, mặt anh ta phụng phịu cứ như đứa bé vừa làm sai chuyện gì, tôi ngờ nghệch hỏi, “Anh sao vậy?”

Một hồi lâu sau anh ta mới ấp úng đáp, “Hôm đó... tôi... thật ra tôi... tôi chỉ...”

“Chỉ gì...?”

Tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, anh ta luống cuống lao tới bên cạnh tôi, “Có phải... em giận tôi...?”

Anh ta vẫn chưa nói hết câu, tôi đã đứng lên cầm chén không bước xuống bếp, anh ta vội vã chạy theo sau, tôi không nói lời nào và anh ta cũng không dám nói lời nào, tận đến khi tôi rửa chén đĩa xong, liếc nhìn đồng hồ thấy đã sắp đến giờ, mới đi vào trong phòng lôi cái túi trong ngăn tủ ra, liếc mắt nhìn ra sau thấy anh ta vẫn còn đi theo, tôi xoay người chán nản nhìn anh ta một chút, sau đó lấy bộ đồ nam nhét vào túi, quay sang thấy anh ta vẫn sững sờ ngây người, tôi nói, “Đi thôi.”

Anh ta hỏi một câu theo phản xạ: “Đi đâu?”

“Đến chỗ anh gặp tai nạn.”

Về mặt anh ta bỗng nhiên trở nên quái lạ, ánh mắt nhìn tôi cũng kỳ quái, tôi nhìn anh ta một cái, không nghĩ nhiều liền đi lướt qua mặt anh ta, tôi biết anh ta sẽ theo kịp. Lần thứ hai đến ngã tư này, tôi đã không còn hoảng sợ như lúc trước, có lẽ do anh ta ở bên cạnh tôi, vết máu trên đất đã không còn, hoàn toàn không nhìn ra ở đây từng là hiện trường vụ tai nạn xe cộ.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta một cái, chỉ ngã tư phía trước, “Hôm đó là tiết thanh minh, anh gặp tai nạn ở đây.”

Về mặt của anh ta dường như hơi bối rối, mắt nhìn thẳng về phía tôi chỉ, sau đó về mặt bỗng nhiên sợ hãi lui về phía sau, tôi thấy anh ta hoảng sợ vội hỏi anh ta làm sao vậy? Anh ta lắp ba lắp bắp nói không thành lời, “Tôi... tôi... không thích chỗ này, chúng ta đi đi... Tôi không muốn ở đây, tôi...”

Nói xong anh ta lập tức muốn rời đi, tôi vội vàng gọi anh ta lại: “Chờ một chút!”

Vừa thấy anh ta dừng lại, tôi liền đem vật đang cầm trong tay bỏ vào chậu, bật lửa đốt, lúc đốt tôi thấy lòng đau như cắt, tốn mấy trăm đồng đấy, khi mọi thứ đã đốt xong xuôi tôi mới đứng lên, quay người lại phát hiện anh ta đã đi đâu mất, tôi hết nói, cũng không biết anh ta có nhận được hay không, nhìn đồng hồ tàn trong chậu, tôi đột nhiên cảm nhận được anh ta đang làm gì. Giương mắt liếc nhìn xung quanh không một bóng người, không gian lạnh lẽo u ám làm tôi lạnh người, nhất thời đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì lập tức co giò chạy ngược trở về.

Lúc về đến nhà, tôi cảm nhận được sự thay đổi trong nhà, đưa tay mò công tắc đèn, khi đèn sáng lên tôi nhìn thấy Trần Thần đang lặng ngồi trên ghế salon nhìn tôi. Anh ta cầm bộ quần áo tôi vừa đốt, thấy tôi bước lại, anh ta bỗng đứng lên đi tới, tay chỉ vào bộ quần áo hỏi, “Em mới đốt cho tôi?”

Tôi liếc nhìn anh ta, thuận miệng đáp “ừm” thấy anh ta vẫn đứng im ở đó, tôi bỗng nhiên nổi nóng, cái tên chẳng có lương tâm gì cả, vứt bỏ tôi một mình ở cái nơi khủng khiếp đó bỏ về đây trước, bây giờ lại bày ra bộ mặt đó khi nhìn thấy quần áo tôi đốt cho, có phải không thích bộ quần áo tôi tặng không? Nghĩ tới đây, tôi bực mình hét toáng lên với anh ta, “Nếu không thích thì anh đem vứt cho mấy con ma lang thang khác đi.”

Sau đó tôi đứng đứng đi về căn phòng của mình, kể từ lúc dọn khỏi trường về nhà, tôi đã hạ lệnh cấm, anh ta có thể đi bất cứ đâu trong cái nhà này nhưng tuyệt đối không được vào phòng của tôi, hôm nay anh ta đã vào một lần, tôi bỏ qua, nhưng nếu anh ta vẫn cứng đầu bước vào nữa thì... Sặc, tôi bất ngờ khi phát hiện mình chẳng thể làm gì được anh ta.

Haizzz, quả nhiên là có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, nhìn anh ta đang đứng trước mặt, tôi muốn giận cũng hết hơi để nổi giận, bèn lờ đi như không thấy, đưa tay rút đại quyển sách vật lý trên bàn ra đọc, anh ta đứng yên thật lâu, đoán chừng đã biết tôi lờ anh ta, nên bèn tiến lên hai bước, đột nhiên đưa tay giật lấy quyển sách trên tay tôi, tôi giật bắn mình nhảy bật dậy khỏi ghế, sau đó tròn mắt kinh ngạc nhìn quyển sách đang nằm trên tay anh ta, không phải chứ? Ma cũng cầm sách được à?

Anh ta cũng hết hồn, ánh mắt nhìn quyển sách trên tay mình cứ như vừa trông thấy một con quỷ, tôi đột nhiên muốn cười, một con ma lại có vẻ mặt hoảng hốt như gặp ma thế này sao?

Chỉ là tôi vừa thoáng có suy nghĩ như vậy thì anh ta bỗng nhiên xoay người biến mất, cũng chính vì như vậy, tôi mới giật mình nhớ lại anh ta là một con ma, còn tôi là người, chúng tôi không cùng một thế giới.

Tôi thấy mình không thể cứ tiếp tục như vậy, tôi cần duy trì khoảng cách với anh ta, cho nên sáng sớm hôm sau, tôi ra ngoài chơi với bạn đến tận khuya mới về, vừa mở cửa đã thấy đèn trong nhà sáng rực, tôi hơi buồn bực, đột nhiên phát hiện trên ghế sofa có một anh chàng tuổi ngang tầm với tôi, lại rất bảnh trai, tôi sững sờ một giây, liền vội vàng nói xin lỗi tôi vào nhầm nhà, sau đó lui ra, lúc đó tôi đã thực sự nghĩ có phải mình vào nhầm nhà rồi không?

Đi tới cửa tôi mới giật mình định thần lại, không đúng, anh chàng kia sao trông quen quen như vậy? Cho nên tôi lại quay vào, anh chàng kia nhìn tôi mỉm cười, tôi càng thấy anh ta rất quen, sau đó lại nhìn quần áo trên người anh ta, tôi giật mình không dám tin, anh... anh ta... anh ta là... Anh ta chính là Trần Thần? Chính là anh chàng ma kinh khủng kia?

Anh ta thấy tôi đã nhận ra mình, lúc này mới đứng dậy đi tới trước mặt tôi, cười tươi rói: “Trần Duyệt, tôi rất thích bộ quần áo em tặng cho tôi.” Tôi vẫn chưa định thần lại sau giây phút hốt hoảng đó, quả nhiên anh ta chính là Trần Thần, tôi lên tiếng “ừm” theo phản xạ, anh ta lại tiếp tục nói: “Tôi chỉ không ngờ em lại đốt quần áo tặng cho tôi, Trần Duyệt, tôi nghĩ...”

Anh ta còn chưa nói dứt lời, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, mà lúc này tôi đã tỉnh táo trở lại, cẩn thận liếc nhìn Trần Thần rồi bước ra mở cửa, lúc đi tới cửa tôi còn định liếc nhìn xem bên ngoài là ai, sau khi mở cửa ra tôi liền thấy hối hận, người ngoài của không phải ai khác, mà chính là kẻ hung tợn hôm nay tôi gặp phải ở bên ngoài, buổi trưa tôi đi dạo chơi trên đường, bỗng thấy khát nước cho nên tiến đến cửa hàng tiện ích bên đường mua một chai nước, lúc tính tiền rồi đi, quay người lại thì vô tình va phải một người, tôi vội vàng xin lỗi nói rằng mình không cố ý, sau đó định bỏ đi, không ngờ gã ta lại nắm cổ áo sau của tôi, kéo tôi lại, trước giờ tôi chưa từng gặp qua người nào như vậy. Tôi thấy bực mình khó chịu, nhưng anh ta lại cười, buông tôi ra nói, “Này, Giai Tuệ, thấy anh mà không nói gì à? Em vội vã đi đâu đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Xem trộm nhật kí

Nghe anh ta nói vậy, tôi mới biết hóa ra là anh ta nhận lầm người, tôi cô nén cơn xung động muốn mắng anh ta mất bị mù, liền mỉm cười nói: “À, anh bạn này, anh nhận lầm người rồi, tôi không phải là Giai Tuệ gì đó của anh đâu, tôi tên Trần Duyệt.”

Nghe tôi nói như vậy anh ta sừng sốt thấy rõ nhưng chỉ là trong nháy mắt thôi, sau đó liền khôi phục lại dáng vẻ cà lơ phất phơ, khinh thường nhìn tôi: “Anh nói này Giai Tuệ, em như vậy là không được đâu, mặc dù lúc trước chúng ta từng xảy ra vài chuyện không vui nhưng đó là chuyện của mấy trăm năm trước, sao em giận dai thế.”

Tôi hít sâu một hơi, tiếp tục nhìn xuống, nói: “Anh bạn này, tôi thật sự không phải là Giai Tuệ của anh, mặc kệ anh tin cũng được, không tin cũng không sao, nhưng tôi thật sự không phải!”

Tóm lại là cho dù tôi nói thế nào đi nữa thì anh ta cũng không tin, cuối cùng tôi gần như lấy hết thể căn cước của mình ra, vậy mà anh ta vẫn chưa tin, còn nói cái gì mà nếu tôi cảm thấy thích trò chơi này thì anh ta sẽ chơi cùng tôi, làm tôi chỉ muốn chạy trốn. Sau đó tôi thẳng thừng đưa tay đẩy anh ta ra, thế nhưng đến chiều, tôi bỗng có cảm giác kì quái, cảm thấy giống như có người đang theo dõi tôi vậy, xem ra hiện giờ quả là có người đang đi theo tôi thật, vì tôi vừa bước qua khỏi cửa thì đã nghe có người gõ cửa rồi.

Cửa vừa mở ra, không đợi tôi lên tiếng anh ta đã ngang nhiên bước vào nhà, tôi cảm thấy mình quả thực sự phát điên rồi, tôi nổi giận sập cửa lại thì nhìn thấy anh ta đang nghiêng ngàng đi dạo khắp nhà tôi, mà Trần Thần thì mặt mày cau có buồn bực đang đứng bên cạnh nhìn chòng chọc anh ta. Nảy ra một ý, tôi bỗng nhiên nhoen miệng cười rồi xoay người đi vào nhà bếp, sau khi tôi quay trở ra, tay cầm theo một cái chày cán bột, tôi lặng lẽ đi tới bên cạnh Trần Thần, nháy mắt với anh ta một cái, sau đó đưa cái chày cán bột cho anh ta rồi quay lưng lại chờ đợi.

Chưa đầy hai giây sau, trong phòng liền vang lên hàng loạt tiếng la hét kêu gào thảm thiết chẳng khác nào heo bị cắt tiết, đồng thời còn kèm theo tiếng chửi rủa, “Trần Giai Tuệ, cô là đồ chết tiệt, cô đợi đây, giả thần giả quỷ, chờ tôi về nói lại với ba cô để ông ta dạy cô một trận nên thân! Ui da! Đau chết mất... Trời ơi... Trần Giai Tuệ, cô chờ đó!”

Nhìn anh ta bị đánh thành như vậy mà vẫn mạnh mẽ miệng mắng chửi, tôi thật muốn để Trần Thần đánh anh ta chết luôn cho rồi, đương nhiên là nếu giết người không phạm pháp, cho đến khi anh ta te tua tan nát chạy thực mạng ra khỏi nhà tôi, Trần Thần vẫn chưa hết giận, tôi đi tới lấy lại cái chày cán bột, sau đó giờ ngón tay cái với anh ta, anh ta liếc mắt nhìn tôi, vẻ mặt không biết là vui mừng hay buồn bực, tôi tức giận bấu môi rồi cầm cái chày đi vào nhà bếp.

Lúc tôi từ trong bếp đi ra, anh ta vẫn đứng nguyên chỗ đó nhìn tôi, tôi tò mò hỏi anh ta:

“Anh làm sao vậy?”

“Người kia là ai?”

“Tôi nào biết, hẳn nhận lầm người thôi, không cần để ý đến hắn.”

Anh ta nhìn tôi, giống như muốn nói gì đó lại thôi, tôi không biết anh ta bị làm sao, không thèm để ý đến anh ta nữa liền ngồi xuống ghế salon bên cạnh xem tivi, tivi đang phát bộ phim “Hoàng tử ếch” nữ chính đuổi nam chính ra khỏi nhà, rồi sau đó hai người sơ xảy rơi xuống hang núi, tôi xem mà thấy rất buồn cười, lúc này bỗng nhiên Trần Thần ngồi xuống bên cạnh tôi, chỉ vào nữ chính (do Trần Kiều Ân thủ vai) trong tivi cảm hận nói: “Tôi không thích cô gái đó.”

Tôi cười liếc anh ta: “Người ta cũng đâu có thích anh.”

“Cô... sẽ không bắt chước cô ta chứ?”

Anh ta liếc nhìn tôi rồi thăm lâu bầu, tôi vừa xem phim vừa cười, tùy tiện ừ một tiếng, sau đó nói anh ta đừng làm phiền khi tôi xem tivi nữa, bỗng nhiên anh ta nổi nóng xoay đầu tôi nhìn về phía anh ta, sắc mặt khó chịu nói với tôi: “Không cho phép cô bắt chước cô ta, có biết không?”

“Bắt chước ai?”

Tôi hoàn toàn không hiểu anh ta gặp phải chuyện gì, vẻ mặt khó hiểu, anh ta thấy tôi như vậy, liền bực bội vung tay đập xuống bàn, cảm tức trừng mắt nhìn tôi rồi bỗng nhiên biến mất.

Tôi sờ sờ mũi, vừa rồi tôi làm gì sai sao? Haizz, thế giới của ma quỷ và con người vốn không thể thấu hiểu lẫn nhau được, còn nữa, suy nghĩ lại, sau chuyện này tôi phát hiện tính tình con ma nhà tôi hình như mưa nắng rất thất thường, rõ ràng một khắc trước còn vui vẻ nói chuyện với tôi vậy mà một giây sau đã có thể biến mất không thấy tăm hơi, đúng là một người đàn ông giỏi thay đổi.

Tiếp đến, không lâu nữa tôi sẽ vào học đại học, sẽ bắt đầu cuộc sống sinh viên, tôi cảm thấy trước đó tôi cần phải giải quyết xong chuyện của Trần Thần, thế nhưng hiện tại vẫn chưa tìm được đầu mối gì, cứ như vụ việc kia hoàn toàn chưa từng xảy ra vậy, tôi nghĩ có lẽ do thời gian trôi qua quá lâu nên mọi người trong gia đình anh ta đã quên chuyện này cũng không chừng, chỉ là càng tới gần ngày khai giảng, tôi càng sốt ruột. So với cảm giác sốt ruột của tôi thì trái lại Trần Thần lại có vẻ không mấy chờ mong. Tôi cảm giận trừng mắt nhìn anh ta, không biết ban đầu là ai muốn tôi nhanh chóng tìm ra thân phận của mình nữa.

Mà cho dù tôi có sốt ruột thế nào đi nữa cũng không có ích gì, tôi đã đi dò hỏi tất cả những người có thể hỏi, nhưng vẫn không tìm ra một manh mối nào,

tôi hơi nản lòng nhụt chí, còn Trần Thần thì vẫn thờ ơ như trước, suốt ngày lén lút không biết đang làm cái gì. Nói gì thì nói, từ khi anh ta có thể chạm vào đồ vật, anh ta giống như một người khác vậy... Sax không phải, giống như là một con ma khác mới đứng, tôi không thể diễn tả được cảm giác này, nói chung là rất kì quái, anh ta bắt chước tôi làm rất nhiều chuyện, ví dụ như tôi thích viết nhật kí, anh ta cũng đòi tôi mua bút và vở, không biết định dùng nó để làm gì.

Có một lần, anh ta giận dữ tôi, thoát cái liên biến mất, chưa kịp cất quyển nhật ký đi, thế là tôi tiện tay mở ra một trang, nhìn thấy trên giấy viết đầy tên của tôi, tôi không nói gì, bèn lật tiếp một trang nữa, trên đó viết: Hôm nay tôi rất bức mình, có một người đàn ông đến nhà, anh ta nói mình quen biết Trần Duyệt, tôi nghĩ là do anh ta thấy Trần Duyệt đẹp cho nên muốn lân la làm quen, tôi không thích cô ấy nói chuyện với người khác, tuy rằng Trần Duyệt dễ tôi đánh anh ta bỏ chạy nhưng tôi vẫn không vui, sau đó Trần Duyệt nói là anh ta nhận làm người, nói cô ấy không biết anh ta, sau đó ngồi xem tivi không để ý gì đến tôi, tôi phải làm sao bây giờ? Có phải một ngày nào đó tôi sẽ mất cô ấy hay không. Tôi sợ cô ấy sẽ ra ngoài tìm bạn trai..

Tôi lại lật thêm một trang nữa, mới đọc được một câu: Hôm nay Trần Duyệt hát cho tôi nghe...

Bỗng nhiên có ai đó giật lấy quyển nhật kí trong tay tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Trần Thần đã quay lại, anh ta tức giận trừng mắt nhìn tôi: “Trần Duyệt! Cô... cô lên xem nhật kí của tôi, cô có biết tôn trọng người khác không vậy?!”

“Tôi...”

Tôi bỗng á khẩu không trả lời được, nhìn thấy anh ta lúc giận dỗi, liền bĩu môi: “Cũng đâu phải bí mật gì, không cho xem thì không xem nữa, hừ!”

Từ đó về sau anh ta luôn giấu quyển nhật kí rất cẩn thận, cũng không biết đã đem nó giấu đi đâu, kì thực tôi rất tò mò, không ngờ anh ta còn viết nhật kí, nghĩ lại tôi thấy thật buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quá cô đơn

Lúc tôi làm cơm anh ta sẽ đứng bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng cũng giúp một tay, tôi thích ăn cá kho, thế là anh ta len lén lấy sách dạy nấu ăn của tôi chui vào trong bếp học nấu, đương nhiên tôi biết chuyện này, bởi vì mấy lần tôi nấu cơm đều không biết mấy con cá để trong tủ lạnh bốc hơi từ lúc nào. Trong nhà chỉ có tôi và anh ta, không cần nghĩ cũng biết là do anh ta làm.

Có điều, anh ta cũng được xem là có khiếu, sau vài lần làm hỏng cuối cùng cũng nấu được ra ngô ra khoai, hương vị còn thơm ngon hơn cả tôi làm, nhiều đó cũng đủ là một đòn giáng vào lòng tự ái của tôi rồi, anh ta còn đặc ý nói với tôi rằng: “Ném thử xem, phải công nhận rằng tôi có thiên phú hơn em nhiều, lần nào em nấu cũng cháy đen, còn món tôi làm thì trông đẹp mắt hơn, sau này em phải học hỏi ở tôi nhiều đó.”

Tôi tức giận đến mức chỉ muốn xông đến đập anh ta một phát, tôi thấy anh ta đang cố ý, mà con ma này chẳng biết học cái tật xấu ấy từ lúc nào, trước đây dễ thương thuần khiết biết bao. Sax... Nhưng tôi đâu có biết dung mạo với tính cách của anh ta trước kia...

Chúng tôi hầu như ở cùng nhau mỗi ngày, tôi thấy như vậy cũng rất tốt, tay nghề nấu món cá của anh ta cũng tiến bộ hơn, tôi phải thừa nhận là rất hợp với khẩu vị của tôi, hơn nữa, nhiều đêm tôi cảm giác như có người đắp chăn giúp tôi, tôi biết người đó là anh ta, chúng tôi sống rất hòa thuận, anh ta càng ngày càng đối tốt với tôi, chăm sóc cho tôi giống như chăm sóc một đứa bé, làm tôi càng ngày càng lười, tôi cảm thấy mình khó mà làm được gì nếu rời xa anh ta.

Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi sáng thức dậy tôi đều nhìn thấy cái bóng của anh ta tắt bật trong nhà bếp, nhìn anh ta bận rộn, tôi lại thấy áy náy, tôi cứ lười chây thây để anh ta làm tất cả thì thật không hay cho lắm, anh ta cũng đâu phải người ở của tôi, thế là tôi bước vào trong bếp nói với anh ta, “Để tôi làm cho, đã lâu rồi tôi không nấu cơm, nếu cứ thế này sau này sẽ nấu không quen.”

Anh ta thẳng thừng đẩy tôi ra khỏi phòng bếp.

“Sau này em không cần nấu cơm, cứ để cho tôi, em cứ ngồi trong phòng khách chờ là được, tôi nấu xong ngay đây.”

Tôi ngo ngác bị anh ta đẩy ra khỏi nhà bếp, ngồi dờ dẩn trên sofa trong phòng khách, dạo này anh ta đối với tôi quá tốt, cứ như đang bày mưu tính kế gì đó, tôi liếc mắt nhìn vào nhà bếp, khác thường tất có yêu.

Những ngày sau đó, hầu như mỗi ngày anh ta đều chuẩn bị chu toàn cho tôi ngày ba bữa cơm, ngay cả khi tôi rửa mặt đánh răng, anh ta cũng chủ động đưa khăn lau cho tôi, có lần anh ta muốn học theo tôi tự chải đầu cho mình, kết quả cái lược đi xuyên qua đầu anh ta, anh ta thoáng giật mình nhìn tôi, tôi nổi hết da gà, cảnh tượng đó vô cùng quý dị, thế cho nên những ngày sau đó mỗi khi tôi cầm lược lên thì trong đầu lại bắt gặp nhớ đến cảnh tượng đó, liền rợn hết cả người.

Nhưng anh ta chăm sóc cho tôi rất cẩn thận, tôi vừa thức dậy thì anh ta đã vội vàng để dép xuống dưới chân tôi, tôi khát nước thì anh ta vội vã bụng nước tới, tôi kinh ngạc cảm ly nước anh ta bụng đến cho mình, vẻ mặt mờ mịt, rốt cuộc anh ta đang tính gì trò gì đây? Sao tôi lại thấy trong lòng thấp thỏm vậy nhỉ.

“Anh... Trần Thần, anh... dạo này... có phải đang bị kích động gì không?”

“Không có, sao vậy?”

“Sao anh đột nhiên lại tốt với tôi như vậy? Đột nhiên anh như thế, tôi cảm thấy khó hiểu...”

Tôi lúng túng nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, khẽ cười, “Hi hi... tôi muốn chiều em đến hư luôn, để sau này em không thể rời xa tôi, để em thấy rằng không ai đối với em bằng tôi, như vậy em sẽ không đi tìm người khác.”

Tôi ngẩn người, không ngờ anh ta lại có suy nghĩ này, muốn chiều hư tôi ư? Sax... Quả nhiên bụng dạ khó lường, may mà tôi biết sớm, bằng không sau này bị anh ta chiều đến hư người rồi thì sẽ khó tìm được bạn trai, đây là anh ta chẳng mà ngày trước luôn dè dặt cẩn thận mỗi khi nói chuyện với tôi sao? Sao lại có thay đổi lớn như vậy, hành động của anh ta hiện giờ càng lúc càng giống một con người.

Sax chờ một chút! Giống một con người? Bỗng dưng tôi nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, tôi bất tri bất giác quên mất chuyện anh ta đã chết, anh ta là một hồn ma, thế mà tôi lại xem anh ta như một con người, một người bình thường, một người bình thường luôn lo lắng cho tôi, mà tôi... đã dằn ý lại vào anh ta...

Suy nghĩ này làm cho tôi bồn chồn đứng ngồi không yên, anh ta vẫn ngồi ghế sa lon đối diện xem ti vi, có thể đã nhìn ra sự khác thường của tôi, nên liền bay đến ngồi xuống bên cạnh tôi, hỏi, “Sao vậy?”

Tôi mờ mịt nhìn anh ta, bất thành linh đứng dậy kéo dài khoảng cách với anh ta, anh ta không hiểu vì sao nên bước lại gần tôi, tôi lúng túng căng thẳng, “Tôi không sao, anh... anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi muốn đi ngủ.”

Anh ta nghi ngờ, bước lại ôm chặt tay tôi, “Nói đi, em làm sao vậy? Vừa nãy vẫn còn rất ổn mà.”

“Tôi không sao.” Tôi hất tay anh ta ra, sau đó đi thẳng về phòng mình, khóa cửa lại. Tôi biết, nếu như anh ta muốn đi vào thì tôi không thể cản được, nhưng hiện giờ tôi cần một khoảng không để tĩnh tâm lại. Nhớ lại lần đầu tiên khi chúng tôi gặp mặt nhau, tôi đã rất sợ anh ta, có sao hiện tại lại trở thành thế này? Tôi suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được, tôi nghĩ có lẽ do mình quá cô đơn, mà anh ta thì lại vừa vặn xuất hiện ngay lúc ấy.

Tôi không biết mình ngủ lúc nào, trong thoáng chốc tôi cảm giác như có bóng người đứng ở bên giường của tôi, tôi muốn tỉnh dậy, thế nhưng tôi không không chế được bản thân, sáng hôm sau thức dậy, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy hương thơm từ trong bếp bay ra. Tôi mờ mịt đi xuống bếp, nhìn thấy Trần Thần đang cầm chén đồ nguyên liệu trong chén vào chảo, tôi đến gần nhìn, hai mắt liền sáng lên, món tôi thích ăn nhất là cháo trắng nấu hạt vịt bách thảo, tôi cười với anh ta coi như thay lời chào buổi sáng, cũng không suy nghĩ gì nhiều dù sao chuyện anh ta nấu bữa sáng cho tôi cũng không phải lần đầu tiên, tận đến khi rửa mặt xong ngồi xuống bàn ăn cháo thì tôi mới đột nhiên nhớ lại chuyện tối hôm qua, lập tức cảm thấy muông cháo trong miệng nghẹn cứng nơi cuống họng, nuốt mãi vẫn không trôi, tôi bỏ muông xuống, đi thẳng về phòng mình, lúc này Trần Thần liền đứng dậy ngăn tôi lại.

“Trần Duyệt. Có phải tôi đã làm gì sai không?”

Anh ta vừa thốt ra câu đó liền làm trái tim tôi mềm nhũn đi, có điều tôi không nói gì. Vòng qua người anh ta đi về phòng, sau đó thay giày định đi ra ngoài, đột nhiên phát hiện hình như ngoại trừ việc đi ra ngoài mua thức ăn ra thì đã lâu rồi tôi chưa đi đâu, Trần Thần thấy tôi trầm tư, liền vội vã đi theo phía sau lưng tôi, tôi không thể ngăn cản anh ta được làm vậy, cho nên bèn không thèm để ý đến tôi đi lang thang suốt một ngày đến tận khuya mới về nhà, mà Trần Thần cũng đi theo tôi suốt một ngày, tôi lờ anh ta đi, anh ta cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau, kỳ thực tôi cũng có chút hơi động lòng.

Lúc gần về đến nhà, bỗng nhiên tôi quay đầu lại nhìn anh ta, “Trần Thần... anh có nguyện vọng gì không?”

Anh ta nhìn tôi, nhìn rất lâu, dường như rơi vào trầm tư, khi tôi cho rằng anh ta sẽ nói đến chuyện anh ta đã từng nói với tôi khi còn ở trong bệnh viện thì đột nhiên anh ta khẽ cười “Tôi cảm thấy hiện tại rất tốt, không muốn nghĩ đến những chuyện khác, tôi chỉ quen mỗi mình em, có em là đủ rồi.”

Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn khi nghe anh ta nói câu này, nhưng mà tôi nhận ra sự ỷ lại của anh ta dành cho tôi, có thể ngay cả anh ta cũng không nhận ra điều này, cũng ngay lúc này, tôi chợt phát hiện, đã lâu rồi anh ta không nhắc đến chuyện muốn nhờ tôi điều tra thân phận của anh ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Vẫn chưa chết

Tôi thoáng ngẩn người, nhất thời không biết nên làm gì, tôi biết sớm muộn gì cũng có ngày hai chúng tôi sẽ xa nhau, bởi vì chúng tôi không cùng một thế giới, nhưng anh ta nói chỉ cần có tôi là đủ, thậm chí anh ta không cần cả thân phận, đột nhiên tôi thấy bồn chồn, trong lòng hoảng sợ, cảm giác sống mũi cay cay, trong mắt giống như là có cái gì đó muốn chảy xuống.

“Thật ra thì... tôi có một tâm nguyện.”

Nghe thấy lời nói của anh ta, tôi vội chớp mắt nhìn, thầm hạ quyết định, bất kể anh ta có tâm nguyện gì tôi cũng sẽ cố hết sức giúp anh ta hoàn thành, lại nghe anh ta nói tiếp: “Tôi muốn... ôm em một cái.”

Anh nói xong, trong lúc tôi vẫn đang ngẩn ngơ liền chọt ôm lấy tôi, ôm rất chặt, nước mắt tôi cứ như vậy chảy ra, tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, nhưng như vậy cũng tốt hơn là khóc trong lòng, cảm giác đó thật khó chịu.

Cả ngày tôi không muốn ăn cái gì, sau khi về đến nhà, Trần Thần liền đi xuống bếp, tôi biết anh muốn làm gì liền gọi anh lại: “Không cần, để tôi tự làm.”

Anh nhìn tôi lắc đầu: “Em ngồi đó đi, cứ để tôi làm được rồi. Nói xong anh xoay người đi vào trong bếp, biết rõ bản tính cố chấp của anh, tôi chỉ thờ dài: “Dù sao tôi cũng phải tập quen với cuộc sống một mình.”

Bước chân anh chọt khựng lại, quay đầu lại khó hiểu nhìn tôi: “Em sao vậy?”

“Tôi... không sao.” Tôi nhìn anh, trong lòng hơi do dự, nhưng nghĩ lại, tôi với anh cách nhau giữa sống và chết, quyết định nói ra lời kia có thể sẽ làm tổn thương đến anh: “Sau này anh... đừng đi theo tôi nữa, tôi sẽ mau chóng giúp anh tìm ra thân phận, từ đây tới lúc đó anh cứ yên tâm mà rời đi đi.”

Tôi thấy rõ chỉ trong chớp mắt vẻ mặt anh trở nên rất khó coi, tôi biết là tôi đã làm tổn thương anh, anh nhìn tôi chăm chăm: “Tôi nói rồi, tôi chỉ cần có em là đủ, những thứ khác không quan trọng.”

Thanh âm của anh bình tĩnh đến lạ thường, bình tĩnh đến mức có chút lạnh lùng, giống như lúc tôi nhặt được chiếc nhẫn của anh, anh lạnh lùng nói “Cái đó là của tôi” vậy, không hề có chút tình cảm nào, tôi cảm thấy hẳn là anh đang tức giận, nhưng tôi nhất định phải tàn nhẫn, tôi nhìn anh, “Nhưng anh chớ quên, chúng ta là người không cùng một thế giới, tôi là người bình thường, tôi phải sống cuộc sống của người bình thường, còn anh... anh nên đến nơi... thuộc về anh.”

“Nói thuộc về tôi? Ha...” Đột nhiên anh mỉm cười, nhưng đó lại là một nụ cười đau khổ “Em cảm thấy tôi là người thừa? Phải không?”

“Không phải như vậy.” Tôi liền vội vàng giải thích. “Tôi thật sự không có ý đó, tôi chỉ muốn chúng ta trở lại cuộc sống ban đầu mà thôi, tôi không muốn...”

“Em không muốn suốt ngày phải ở chung với một vong hồn đúng không? Em muốn sống với một người bình thường có phải không? Ai không muốn vậy!” Anh lên tiếng nói tiếp lời chưa thoát ra khỏi miệng của tôi.

“Tôi cũng muốn! Nhưng tôi không có ai hết! Tôi chỉ có em, chỉ có em mà thôi!”

Câu nói cuối cùng của anh gần như là quát lên với tôi, tôi bỗng nhiên cảm giác được nhiệt độ trong không khí đột nhiên giảm xuống khá nhiều, tôi liếc nhìn anh, mới phát hiện lúc này mắt anh đã biến thành màu đỏ, từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy bộ dạng này của anh, tôi hoảng sợ nuốt chút nữa té ngồi xuống đất, cố trấn định lại bản thân, tôi vịn vào ghế salon miễn cưỡng ngồi xuống, khuôn mặt vô cùng sợ hãi nhìn anh.

• Page: Eb00kngontinhmiễnphí

Thấy tôi như vậy, dường như anh tỉnh táo lại, giờ tay muốn chạm vào tôi, tôi hơi co người lại theo phản xạ, tay anh liền dừng giữa không trung, một hồi lâu sau mới thu về, tôi dường như nghe được anh nói xin lỗi tôi, sau đó liền biến mất.

Tôi ngồi trên ghế salon thật lâu không có phản ứng gì, hình ảnh đôi mắt đỏ ngầu của anh cứ hiện lên trong đầu tôi, tôi ngơ ngẩn đi về phòng mình, mấy ngày qua tôi suy nghĩ đủ điều thật ra trong lòng tôi rất vui, bây giờ tôi không thể không thừa nhận, anh là người quan trọng với tôi thế nào, quả thực tôi cũng rất quan tâm đến anh, không phải là vì thương hại hay là cảm thông, tôi nghĩ, có lẽ là tôi đã thích anh rồi.

Nhận ra được điều này khiến tôi vừa mừng lại vừa tủi, tận đến lúc trời gần sáng tôi mới từ từ chìm vào giấc ngủ, tôi nằm mơ, trong mơ tôi thấy Trần Thần nắm tay tôi chạy mãi chạy mãi, giống như không có điểm dừng, lát sau rốt cuộc chúng tôi cũng dừng lại, anh xoay người nhìn tôi cười thật tươi, sau đó giống như cuồng loạn hỏi tôi: “Tôi đối với em không tốt sao? Tại sao lại muốn tôi đi? Tôi sợ em vứt bỏ tôi giống như người con gái kia, sợ em có người mình thích sẽ không thích tôi nữa, cho nên tôi dốc sức học hết những sở thích cùng thói quen của em, hết mình bảo vệ em, vậy tại sao em còn đuổi tôi đi? Tôi như vậy vẫn chưa đủ tốt sao?”

Tôi rất muốn nói cho anh biết, anh như vậy đã quá tốt rồi, nhưng anh vừa nói xong liền nắm lấy hai bả vai của tôi, nước mắt rơi xuống, tôi chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, bả vai tôi bị anh bóp có chút đau, tôi cố chịu đựng không lên tiếng, anh lại nói tiếp: “Tại sao hả?”

Tôi nhìn anh, trong lòng có cảm giác thỏa mãn, tôi không biết anh cũng không muốn rời xa tôi như vậy, một khắc kia tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Thế mà Trần Thần lại lần nữa biến mất, mỗi lần như vậy anh đều không nói tiếng nào đã biến mất tiêu, thật sự thì tôi không thích anh như vậy.

Mấy ngày anh không ở đây tôi đã suy nghĩ kĩ càng, tôi sẽ vẫn giúp anh tìm ra thân phận, về phần sau này thì anh muốn đi hay ở cũng được, dù sao tôi cũng là một con người, hơn nữa... tôi cũng không nỡ để anh đi...

Tôi khởi động cái máy vi tính đã lâu không dùng tới, bắt đầu lên mạng tìm kiếm những thông tin liên quan đến ngày tiết thanh minh đó, mới đầu không tìm ra được cái gì, nhưng tôi không từ bỏ, tôi vào từng trang mạng, không ngờ trời không phụ lòng người, tôi đã tìm được, đương nhiên... lần này tôi đã biết được lên họ thật của Trần Thần, hóa ra tên của anh là Khiếu Trương Trạch, là con trai độc nhất của thị trưởng thành phố lân cận, dù có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới điều này, kéo chuột xuống, tôi liền nhìn thấy ở phía dưới là một tấm ảnh chụp anh đang nằm trong bệnh viện, kéo xuống tiếp, trước mắt tôi

đột nhiên xuất hiện bốn chữ 'hôn mê bất tỉnh', tôi thật sự không dám tin vào mắt mình, cẩn thận đọc lại bài báo một lần nữa, sau đó ngẩn người ngồi trước máy tính hồi lâu vẫn chưa định thần lại được. Trần Thần... À không, là Trương Trạch mới đúng, anh vẫn chưa chết, hôm đó sau khi được đưa vào bệnh viện, anh đã được cứu sống nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh không khác gì người thực vật.

Đột nhiên, nước mắt tôi cứ như vậy mà trào ra, đương nhiên đây là nước mắt vui mừng của tôi, tôi thật sự cảm thấy mừng cho Trương Trạch, tôi lập tức tắt máy tính, sau đó đi khắp nơi tìm bóng dáng anh, tôi nghĩ, chỉ cần linh hồn của anh trở về, như vậy có thể anh sẽ tỉnh lại, có đúng không?

Chỉ là, tôi đã tìm rất lâu nhưng vẫn không tìm được anh, nghĩ đến dáng vẻ lúc trước của anh, tôi liền nổi giận, sau đó dứt khoát không tìm nữa, anh đúng là tên quý hẹp hòi, cứ để anh tự kiểm điểm lại bản thân cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Quên

Khoảng một tuần trước lễ khai giảng, anh biến đi đâu bỗng quay trở về, còn cúi đầu trông chẳng khác nào một đứa bé mắc lỗi, nói với tôi rằng không muốn rời đi, tôi cảm động liếc nhìn anh một cái, tôi thật sự muốn mình có thể giận, chứ hiện giờ tôi luôn không thể nổi giận với anh được, tôi kéo tay anh lại, “Đi theo tôi.”

Anh không lên tiếng, cứ để mặc cho tôi kéo vào phòng, sau đó nhìn tôi nghi hoặc, tôi không nói nhiều chỉ kéo anh đến trước màn hình máy tính, buông anh ra rồi mở máy tính lên. Bất tin tức chuyện xảy ra hôm đó cho anh xem, về mặt anh đang bình thản nhưng khi nhìn thấy tiêu đề và tấm hình nhỏ bên dưới thì lập tức kinh hoàng và mờ mịt, một lát sau anh mới hoàn hồn quay sang nắm tay tôi, “Tôi không chết? Tôi vẫn chưa chết? Trần Duyệt... chuyện này là thật chứ?”

Anh kích động nói năng lộn xộn, bàn tay run rẩy nắm lấy tay tôi, tôi nhìn anh rồi khẽ gật đầu: “Là thật, tên thật của anh là Trương Trạch.”

Tôi vừa mới dứt lời, anh đột nhiên bế tôi lên, xoay tôi mấy vòng mới chịu dừng lại, thấy anh vui sướng tôi cũng vui lây, tôi bắt giác khẽ cười, anh thả tôi xuống rồi kéo tôi ra ngoài cửa, tôi vội vàng kéo anh lại, “Đã khuya lắm rồi, anh định đưa tôi đi đâu?”

“Đến bệnh viện, tôi không đợi được dù chỉ một giây.” Anh trả lời rất thẳng thắn, giọng nói cũng nóng, tôi lại kéo anh, “Đã là giờ nào rồi, anh gấp cái gì chứ, biết anh chưa chết là được rồi, đã đợi bao lâu rồi thì ráng chờ thêm một buổi tối nữa đi, sớm ngày mai tôi sẽ đưa anh đến đó.”

Anh suy nghĩ một chút, nhận thấy lời tôi nói cũng đúng nên liền gật đầu đồng ý, chỉ là tiếp ngay sau đó lại tỏ ra không yên, khi nói chuyện với tôi cứ như người mất hồn, thấy anh như vậy tôi cũng lười nói chuyện.

Về phòng vui mình vào trong chăn, tôi chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra kể từ khi chúng tôi sống cùng với nhau, từ những mâu thuẫn ngày đầu tiên đến bây giờ đã chuyển biến thành thích, mọi chuyện trôi qua thật không tưởng, vốn dĩ anh và tôi đều không cùng một thế giới, hôm đó luôn nói sẽ gặp lại, ai ngờ anh vẫn còn sống, vẫn chưa chết, tôi còn có thể được trông thấy anh, nghĩ đến chuyện ngày mai anh sẽ đi, sẽ trở về với thế giới của anh, không biết sau này chúng tôi còn có cơ hội gặp mặt nhau hay không, cũng có thể khi anh tỉnh lại sẽ không còn nhớ đến tôi nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi lại dấy lên cảm xúc khó tả thành lời, tôi không muốn anh quay về, tôi biết làm vậy là rất ích kỷ, thế nhưng tôi đang sợ, tôi sợ anh sẽ không còn nhớ tôi, tôi sợ mình sẽ lại trở thành người cô đơn, tôi sợ mình chỉ còn một mình, nghĩ tới về mặt kích động và đầy hưng phấn của anh và nỗi mong chờ được quay về của anh, tôi lại cảm thấy mình nên để anh trở về, suy nghĩ mông lung, tâm trí rối rối đến tận quá nửa đêm tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, anh đã lôi tôi dậy, bảo tôi đưa anh đến bệnh viện thành phố, anh vui sướng mong chờ, về mặt phần chấn tĩnh thần sáng láng, còn tôi thì lặng lẽ tấm sớ qua rồi liếc mắt nhìn ra ngoài trời, thăm thở dài trong bụng, sau đó hạ quyết tâm nói, “Đi thôi.”

Dọc đường đi, anh luôn rất vội vàng, người khác không nhìn thấy anh, nhưng tôi thì có thể nhìn thấy bóng lưng của anh, trong lòng chán chường, tôi không biết tại sao mình lại có cảm giác này, rõ ràng cách đây không lâu tôi còn là một người lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện xung quanh, hình như từ khi quen biết với Trương Trạch tôi đã không còn là chính mình nữa, cảm giác này làm tôi bối rối không biết phải làm sao.

Đến đại sảnh, hỏi thăm y tá trực bệnh viện về phòng bệnh của Trương Trạch, tiếp đó chúng tôi vào thang máy đi thẳng lên tầng năm, bước đến trước cửa một căn phòng bệnh, Trương Trạch có vẻ khẩn trương kích động, mà tôi thì bắt đầu do dự cùng bất an, Trương Trạch định đưa tay gõ cửa phòng bệnh, nhưng tôi bỗng giữ tay anh lại, anh nghi hoặc nhìn tôi, tôi không dám nhìn anh, chỉ có thể đưa mắt nhìn sang chỗ khác, “Anh... anh muốn quay về thật sao?”

“Nói gì vậy? Đương nhiên là tôi muốn trở về rồi, như vậy thì tôi mới tỉnh lại được, tôi còn sống thì mới có thể chân chính ở bên cạnh em.” Anh nhoen miệng cười, ánh mắt sáng bừng đầy mong đợi. Tôi nhìn anh, chợt buông tay ra, sau đó đi vòng qua người anh, đưa tay gõ cửa phòng bệnh.

Không lâu sau, cửa phòng được người bên trong mở ra, người mở cửa là một bà di ước chừng khoảng năm mươi tuổi, về mặt tiêu tụy, nhưng vẫn dịu dàng hòa nhã hỏi tôi, “Cháu là ai?”

Vì sợ đi ấy nghỉ ngơi nên tôi nói mình là bạn học của Trương Trạch, nghe nói anh bị xảy ra chuyện nên tới đây thăm, đi ấy nghe thế cũng không truy hỏi nữa, liền mở cửa để tôi đi vào còn vui vẻ nói, “Vào đi, đi rất vui khi cháu đến thăm nó, nó gặp chuyện không may đã lâu rồi thế nhưng không có mấy người đến thăm, kể cả...”

Haizzz, không nên nhắc đến thì hơn.”

Tôi không nghe lọt bất cứ lời nào của đi ấy, bởi vì tôi nhìn thấy Trương Trạch đã bước thẳng đến giường bệnh, nhìn chăm chăm vào thân thể mình đang nằm trên giường, vẻ mặt anh hơi quái lạ, cũng đúng, bất cứ ai khi hóa thành linh hồn lúc quay lại nhìn thân xác của mình đều có vẻ mặt như vậy, có lẽ do tôi nhìn quá chăm chú nên bà đi đứng bên cạnh lấy làm lạ hỏi tôi, “Cháu đang nhìn gì vậy?”

“A? Hả... không có, cháu không có nhìn gì cả, Trương Trạch... là người tốt ắt sẽ được trời phù hộ, cháu tin anh ấy sẽ nhanh tỉnh lại thôi.” Tôi quay sang nhìn đi ấy, nói với đi cũng như đang thầm nói với chính mình, bỗng nhiên Trương Trạch quay lại nhìn tôi, tôi thấy môi anh nhấp nháy như nói với tôi rằng, “Chờ tôi.”

Trong nháy mắt ấy, tôi biết anh muốn gì, tôi nắm chặt hai bàn tay lại, móng tay như đâm sâu vào trong thịt, tôi cứng người mấy giây sau đó thả lỏng, tôi quay đầu nhìn Trương Trạch, rồi tôi nhìn thấy hồn phách anh từ từ nhập vào trong thân xác, ngay giờ khắc này, tôi chợt hạ một quyết định, “Trương Trạch nếu như anh tỉnh lại mà vẫn còn nhớ đến em, em hứa yêu thương anh suốt không bao giờ xa cách, nếu như... nếu như anh không còn nhớ em, thì em... sẽ quên anh...”

Thời gian cứ thế trôi đi từng giây... từng giây... tôi bồn chồn khẩn trương, càng ngày càng sợ, cũng càng hối hận, tôi không biết mình đã làm đúng hay sai, bà đi đứng bên cạnh nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tôi thấy tay của Trương Trạch hơi nhúc nhích, tôi giật mình, đương nhiên đi ấy cũng nhìn thấy, đi hơi lo lắng, không dám tin vào mắt của mình, sau quay đầu lại liếc mắt nhìn thoáng qua tôi, rồi bước nhanh đến bên giường.

Ngay lúc đó tôi thấy mắt Trương Trạch mở ra, anh mở mắt nhìn xung quanh, nước mắt đi rơi xuống, sau đó đưa tay run rẩy đỡ Trương Trạch ngồi dậy, hòa trong tiếng khóc xúc động của đi, tôi nghe thấy giọng nói hư nhược của Trương Trạch gọi đi một tiếng “Mẹ”.

Ngay khi tôi còn đang do dự không biết có nên đi qua đó hay không thì Trương Trạch lại nói một câu, “Mẹ, Ninh Ninh đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lời yêu thương giả dối

Ngay lúc tôi còn đang do dự không biết có nên đi qua đó hay không thì Trương Trạch nói một câu: “Mẹ, Ninh Ninh đâu?”

Câu nói của anh khiến tôi sững sờ đứng yên tại chỗ, chân mới vừa bước được một bước liền không tự chủ mà thu lại, tôi kinh ngạc nhìn gò má của anh, trong lòng đau khổ nghẹn ngào nói không nên lời, anh bảo tôi chờ anh, haha... Thật mỉa mai, sau khi anh tỉnh lại người đầu tiên anh muốn gặp không phải là tôi, không phải là tôi...

“Ninh Ninh nó...” Mẹ Trương Trạch hình như có chút khó nói nhìn anh sau đó như đột nhiên nhớ tới cái gì đó liền quay đầu lại nhìn tôi nói: “A, con xem, có bạn của con tới thăm này, các con nói chuyện đi, mẹ đi ra ngoài gọi điện báo tin cho ba con.”

Sau khi mẹ anh rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi và anh, tôi cứ như vậy đứng nhìn anh, chỉ mong anh có thể nói với tôi một câu “Anh đã trở về.”

Thế nhưng hình như tôi đã quá đề cao bản thân, cũng quá mức tự mình đa tình. Anh chỉ liếc mắt nhìn tôi, ngoài ra không hề có thêm cảm xúc gì khác, sau đó tôi nghe anh hỏi: “Cô là ai?”

Trong nháy mắt, tôi dường như không biết phải làm gì, chỉ biết ngây ngốc đứng yên tại chỗ nhìn anh không chớp mắt, đột nhiên tôi cảm thấy anh thật đáng sợ, tôi chỉ muốn tránh xa anh, sau đó tôi cứng đờ người lắc đầu với anh, rồi cứ như vậy chạy ra khỏi phòng bệnh.

Tôi không biết làm thế nào mà tôi chạy ra được đại sảnh của bệnh viện, giống như một người mộng du, tôi không cảm giác được bất cứ thứ gì xung quanh, tôi nghĩ nhất định là tôi đang khóc, bởi vì hai mắt tôi đang nhòe đi, tím... rất đau.

Hóa ra tôi không biết mình lại không muốn rời xa anh đến vậy, hóa ra anh thật sự rất quan trọng đối với tôi, lúc bà tôi ra đi tôi có thể kiềm chế không khóc, thế nhưng khi anh quên mất tôi, tôi lại không thể nào kìm được nước mắt của mình, tôi không biết mình phải đi đâu, lòng đau đốn không biết nói cùng ai, làm sao tôi có thể quên được anh đây.

Bất tri bất giác về đến nhà, tôi nằm lỳ trên giường vùi mặt trong chăn, trong đầu nhớ lại tất cả những chuyện đã qua của chúng tôi, sau đó thiếp đi lúc nào không biết, lúc tỉnh lại nhìn đồng hồ thì đã hơn mười giờ sáng, tôi mặc kệ đầu óc bù xù, đi vào nhà vệ sinh? Tôi giật mình nhìn hình ảnh mình trong gương, mắt vừa đỏ vừa sưng, mặt trắng bệch trông rất đáng sợ, tôi không tự chủ được lại nghĩ đến Trương Trạch, không biết bây giờ anh thế nào, người tên Ninh Ninh kia chắc là người mà anh thích, còn tôi, chỉ là một người qua đường cứu mạng anh, có lẽ chỉ là ngoài ý muốn. Sau khi tự tưởng, tôi rời khỏi nhà không hề lưu luyến, chỗ ở của tôi trong thành phố cách trường đại học khá xa, phải ngồi xe bảy tám tiếng mới đến nơi, thật ra cũng không tính là xa, có điều từ khi rời khỏi nhà tôi vẫn chưa quay về lần nào. Về phần Trương Trạch thì tất cả đã trở thành quá khứ, dường như không còn bất kì quan hệ gì

với tôi nữa, quá khứ đó như một giấc mộng đối với tôi, chỉ ít tôi đã tự nói với mình như vậy. Bất luận là anh đến hay đi, bây giờ đều không liên quan đến tôi nữa.

Thấm thoát, lại một học kì nữa qua đi, học kì này tôi đã làm quen được không ít bạn, tôi đùa giỡn vui cười với bọn họ như một người bình thường, chỉ là mỗi khi tỉnh mộng lúc nửa đêm, trong giấc mộng của tôi luôn xuất hiện một bóng hình, tôi biết, đó chính là Trương Trạch, mỗi lần như vậy, tôi đều thức giấc với khuôn mặt đầy nước mắt, sau đó tôi luôn ép mình phải ngủ lại.

Trước kì nghỉ hè, mấy cô bạn cùng phòng của tôi rủ nhau đi chơi, bởi vì sau đợt nghỉ này lại bắt đầu một năm học mới, tôi không có ý kiến gì. Mới hơn bây giờ tối, mấy cô bạn cùng phòng đã kéo tôi đi ra ngoài.

Chúng tôi vào quán KTV (karaoke) bình dân nhưng rất trang nhã, mấy cô bạn kéo tôi vào thang máy đi thẳng lên lầu sáu, sau khi đi vòng qua vòng lại một hồi mới đẩy cửa vào một phòng hát, lúc đi vào tôi mới phát hiện, hơn nửa số người đang ở trong phòng này đều xa lạ đối với tôi, nhưng tôi cũng không để ý nhiều, bạn cùng phòng của tôi bước lên bục hát, còn tôi đi tìm một chỗ trống ngồi xuống, có điều tôi mới vừa ngồi xuống chưa đầy một phút thì bên cạnh đột nhiên có thêm một người, tôi cứ tưởng đó là bạn cùng phòng nhưng vừa quay đầu lại nhìn tôi liền kinh ngạc đến ngây người.

Tôi há miệng không biết nói gì, mà Trương Trạch ngồi cạnh cũng đang nhìn tôi, trong nháy mắt ấy có rất nhiều cảm xúc không tên xông lên não tôi, nhưng cuối cùng chỉ có thể hóa thành một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười của tôi có lẽ là nụ cười đau khổ, anh cũng mỉm cười đáp lại tôi, tôi lập tức điều chỉnh lại cảm xúc gạt đầu với anh, sau đó nhìn sang chỗ khác.

Tôi không ngờ mình lại chạm mặt anh ở đây, cũng không biết anh có còn nhớ tôi hay không, tôi nghĩ tất cả đã kết thúc, tôi cảm thấy có thể gặp lại anh như vậy đã quá đủ. Tôi không phải người thích níu kéo dây dưa, chỉ là chuyện tiếp theo, hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi.

Bạn cùng phòng của tôi hát xong quay trở lại, thấy tôi ngồi im không nói gì liền hỏi tôi bị làm sao, tôi nói không có gì, tình huống này thật sự khiến tôi không thoải mái. Bạn cùng phòng nhìn tôi một cái rồi kéo tôi lên sân khấu, tôi không muốn hát nhưng trong phòng có rất nhiều người ồ lên cổ vũ, tôi không cưỡng lại được đành phải nhồm mặt đi lên, tôi hát ca khúc “Không muốn trưởng thành”, một bài hát tôi rất thích, trước đây tôi thường ngâm nga nó khi làm việc, tôi vô tình thoáng nhìn về phía Trương Trạch, không lâu trước đây, hình như... tôi đã từng hát bài này cho anh nghe rồi.

Nhạc dạo vang lên, tôi nhìn lên màn hình lớn sau đó khẽ nhắm hai mắt lại, lúc này đây, tôi nghĩ mình phải hát thật hay một lần, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghiêm túc hát bài hát này bao giờ.

“ Vì sao tìm mãi vẫn không tìm được đóa hồng không gai?

Vì sao chàng hoàng tử đã gặp vẫn không thoát đủ khí chất hoàng tử?

Em đâu trông mong anh sẽ có đôi giày thủy tinh và bạch mã

Điều làm em kinh ngạc là lời yêu thương lại biến thành nói dối

Vì sao chim xanh của hạnh phúc lại bay cao như vậy

Vì sao quả táo và vòng tay có thể là thuốc độc?

Em chưa bao giờ nghĩ rằng có anh rồi mà vẫn còn cảm giác sợ hãi cô đơn

Em chợt nhớ lại con búp bê luôn ở bên làm bạn cùng em hồi trước

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Vì sau khi trưởng thành, thế giới sẽ không như những câu chuyện cổ tích

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Em nguyện mình mãi khờ dại và ngây ngô...

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Khi em trưởng thành em sẽ mất anh

Người mà em yêu thương, người yêu thương em

Người ấy đã thay đổi không còn là người ấy nữa

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Vì sau khi trưởng thành, thế giới sẽ không như những câu chuyện cổ tích

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Em nguyện mình mãi khờ dại và ngây ngô...

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Khi em trưởng thành em mất anh

Người mà em yêu thương, người yêu thương em

Làm sao để yêu một người khác..."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tôi vẫn nhớ em

Khi đang hát tới đây thì cửa phòng karaoke bị mở ra, sau đó trong phòng đột nhiên im bật, tôi vẫn nhắm chặt mắt đứng trên bục hát theo điệu nhạc, giống như đang trút hết buồn bực trong lòng ra.

“Tại sao quả cầu thủy tinh không đoán ra anh ấy đang thay đổi

Tại sao kết thúc không có cười mà chỉ có lệ rơi

Tôi nguyện chìm vào giấc ngủ say trước khi anh ấy quay về,

Nhưng anh đã đi đến thành phố khác để hôn đôi môi khác.

Vì sao những lời ước nguyện dưới mưa sao băng chưa bao giờ thành hiện thực?

Vì sao chàng kỵ sĩ anh dừng lại nguy hiểm hơn cả loài rồng?

Em biết rõ thế giới này không hoàn hảo, không tì vết.

Em chỉ cầu một tình yêu đơn thuần không rắc rối.

Em không muốn, không muốn trưởng thành

Thế giới của người trưởng thành không có những câu chuyện cổ tích

Em không muốn, không muốn mình trưởng thành..."

... Đột nhiên, tôi cảm giác có ai đó kéo cánh tay mình, giật mình mở mắt ra, tôi thấy cô gái đó có dung mạo và dáng vẻ giống tôi như đúc đang hoảng hốt nhìn tôi chăm chăm, mà người đang nắm chặt tay tôi cũng chính là cô ta, chàng trai đứng bên cạnh cô ta cũng đang rất kinh ngạc, và tôi cũng quen biết chàng trai này, chính là anh chàng đã nhận lầm tôi lúc ở cửa hàng 24/24 sau đó theo tôi về tận nhà, còn bị Trương Trạch đánh cho một trận, anh ta nhìn tôi rồi quay sang nhìn cô gái đang nắm tay tôi, sau đó chợt bừng hiểu ra.

Lúc ấy, tôi hoàn toàn không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể rút cánh tay của mình lại theo phản xạ, mà cử động của tôi cũng làm cô ta thất thần, cô ta nhìn tôi, giọng run rẩy, “Cô là... Giai Duyệt?”

Tôi định nói cô ta đã nhận nhầm người, thì lúc này, đột nhiên có một cánh tay kéo người tôi sang một bên, tôi vừa quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của Trương Trạch, giọng nói của anh hơi khàn, anh hỏi, “Cô là ai?”

“A... hi hi”

Tôi nhìn anh, chợt bật cười ngây ngô, giống y như lần trước anh hỏi tôi tên gì, tôi cũng cười hi hi như vậy, sau đó tôi nói với anh rằng tôi tên Trần Duyệt, còn dặn anh sau này tuyệt đối không được quên tôi, cong nhớ lúc ấy anh cong rất nghiêm túc nói với tôi là đã lưu vào tận trong linh hồn thì mãi mãi không bao giờ quên.

Nhưng nhìn tình cảnh hiện giờ anh đâu chỉ quên mỗi tên của tôi... tôi nhưng cười, quay đầu sang chỗ khác không muốn tiếp tục nhìn anh nữa, chỉ lạnh nhạt nói, “Chỉ là cái tên mà thôi, gọi sao cũng được, không cần nhớ đến làm gì.”

Anh sững sờ, tựa hồ như không ngờ tôi sẽ trả lời như vậy, nhưng chàng trai bên cạnh bỗng bước lại gần tôi nói, “Quả nhiên tôi đã nhận nhầm người, cô

tên là Trần Duyệt đúng không?”

“Trần Duyệt...”

Tôi nghe thấy Trương Trạch vô thức lẩm bẩm lại hai chữ này, bỗng nhiên anh nhìn tôi, “Chúng ta đã từng quen biết nhau đúng không?”

“Không quen.”

Tôi hất mạnh tay anh ra, sau đó đi ra khỏi phòng karaoke, đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, tôi không muốn tiếp tục gắng gượng thêm nữa, lúc này đây, tôi rất muốn trở về nhà, tuy rằng trong căn nhà đó đã không còn bất kỳ người nào trông ngóng tôi.

“Thế nhưng, tôi lại nhớ rõ em.”

Phía sau truyền đến giọng nói của Trương Trạch, tay tôi đang nắm chốt cửa bỗng khựng lại, sau đó cứng nhắc quay đầu lại nhìn anh, tôi không biết mình đang trông mong điều gì, chỉ ngây ngốc nhìn anh, sau khi nói xong câu đó thì nét mặt anh trở nên rất kỳ quái, phảng phất như rơi vào trầm tư, tôi không biết có phải anh đã nhớ ra gì rồi không, cô gái có diện mạo giống y như tôi đột nhiên bước về phía tôi, không biết vì sao trong lòng tôi lại thấy khó chịu với cô ta, tôi mở cửa bước thẳng ra ngoài, liền nghe thấy cô ấy gọi to hai chữ “Giai Duyệt”, thế nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi, đầu óc tôi rối bời, bao nhiêu suy nghĩ cứ liên tục đổ xuống.

Trở lại ký túc xá, tôi bận rộn thu dọn đồ đạc của mình, bây giờ tôi chỉ muốn về nhà, quay về ăn nhà đã mang đến cho tôi rất nhiều ấm áp, mặc dù bây giờ nó không còn được xem là nhà nữa.

Đêm đó, tôi đón chuyến tàu lúc 10h30 rời khỏi thành phố, tôi không nói gì với ai, cũng không chào hỏi ai, thời khắc này dường như tôi quay trở về điểm xuất phát, chỉ là lúc này đây còn cô tịch hơn lúc đó rất nhiều, ít ra lúc đó tôi còn có Trần Thân, thế mà bây giờ, thế giới này đã không còn người đó...

Ngày nào tôi cũng tự giam mình ở trong phòng không ra khỏi cửa, tôi thấy sợ gặp mọi người, cũng có chút quái gở, thỉnh thoảng ra khỏi nhà gặp phải người quen chỉ gật đầu rồi vội vã rời đi, đến ngày thứ năm thì cuộc sống trong vỏ ốc riêng như vậy cũng bị một đám khách bất ngờ đến quấy nhiễu.

Buổi sáng hôm đó tôi còn chưa thức dậy, chợt nghe một loạt tiếng gõ cửa, tôi vội vàng vào chặn che kín tai mình lại, thế nhưng tiếng đập cửa vẫn vang vọng bên tai, tôi bực bội vùng vằng bật ra mở cửa. Nhìn thấy một đám người đứng ngoài cửa liền giật mình sửng sốt, người đứng trước mặt tôi là cô gái có khuôn mặt giống tôi như đúc, bên cạnh cô ta là chàng trai vô tình gặp gỡ ngoài cửa hàng tạp hóa, sau lưng bọn họ còn thêm ba người nữa, là Trương Trạch cùng với một cặp vợ chồng lưỡng tuổi tôi không quen biết.

Ta không biết bọn họ kéo đến đây làm gì? Tôi định hỏi bọn họ muốn làm gì thì cặp vợ chồng trung niên phía sau đã kích động chạy lại nắm chặt lấy tay của tôi, sau đó xoa đầu xoa mặt tôi, tôi tránh né theo phản xạ, bên tai nghe thấy tiếng nói xúc động của bà vợ, bà vừa khóc nghẹn ngào sau đó lẩm bẩm, “Là Giai Duyệt của mẹ... con là Giai Duyệt... Nhiều năm như vậy cuối cùng mẹ cũng tìm được con.”

Tôi giật mình đứng chết trân tại chỗ, ngỡ ngàng nhìn người đàn bà lưỡng tuổi đang khóc không thành tiếng ở trước mắt mình, người đàn ông cũng đang lau nước mắt, tôi không biết nên phản ứng thế nào, mà cô gái có dung mạo giống tôi như đúc kia mắt cũng ửng đỏ nhìn tôi, tôi không biết vì sao, bèn gỡ tay bà ta ra, lùi về phía sau một bước, đóng chặt cửa lại, sau đó khóa trái.

Tôi lao đảo lui về phòng của mình, vội người vào chặn, không biết sao chuyện lại thành ra thế này, cũng không biết mình đang chống cự cái gì?

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động đặt trên bàn đầu giường rung lên, tôi đưa tay vội lấy xem, là một tin nhắn của người lạ gửi tới, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, mở ra xem. Vừa nhìn thấy nội dung tin nhắn liền ngây ngẩn cả người, tin nhắn chỉ có ngắn ngủi hai hàng chữ: “Tôi là Trương Trạch, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không tin

Tôi ngồi trên giường ngây ngẩn hồi lâu, cuối cùng quyết định sẽ nói chuyện với anh, tôi tự nhủ mình không nên trốn tránh nữa, mặc kệ thế nào tôi nghĩ tôi phải nói hết tất cả với anh, dù anh có xem tôi là người điên cũng không sao, chỉ ít tôi đã cố gắng mà thực hiện.

Lúc mở cửa ra thì những người khác đã đi mất, chỉ còn một mình Trương Trạch đang đứng đó nhìn tôi, tôi bảo anh ta vào nhà rồi hãy nói, anh ta không nói gì liền đi theo tôi vào nhà, trong nhà vẫn bài trí như cũ, vẫn nguyên dạng như lúc anh rời đi. Nhìn thấy anh hơi cau mày lại, tôi hỏi: “Cảm giác rất quen thuộc đúng không?”

Anh chợt nhìn sang tôi, tôi mỉm cười với anh, lại hỏi tiếp: “Trương Trạch, anh có tin là có linh hồn tồn tại không?”

“Cô nói vài gì?”

Anh dường như có chút không hiểu lời tôi nói, bởi vẻ mặt của anh đã nói cho tôi biết anh không tin chuyện linh hồn là có thật, tôi thờ dài dôi mắt khỏi anh, sau đó đi xuống nhà bếp, tất nhiên anh cũng đi theo sau lưng tôi.

Tôi không quay đầu lại nhìn anh, mà đưa tay chỉ vào bếp lò nhẹ giọng nói: “Ồ đây, đã từng có một người... À, cũng không hẳn là một người, có một khoảng thời gian dài mỗi sáng anh ấy đều ở đây là điểm tâm cho tôi ăn, vì tôi, anh ấy còn đặc biệt học nấu món tôi thích nhất là thịt kho tàu, haha, anh ấy nấu còn ngon hơn cả tôi nữa... Khi đó, tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc, thế nhưng tôi lại từ chối anh ấy, từ chối người đối xử tốt với tôi... Bởi vì tôi sợ, tôi sợ bản thân sẽ y vào anh ấy, sẽ không thể rời xa anh ấy, bởi vì tôi và anh ấy không cùng một thế giới... Anh ấy là một hồn ma.”

Tôi xoay người lại nhìn Trương Trạch, sắc mặt của anh rất không tốt, tôi không biết anh như vậy là vì cảm thấy lời tôi nói không thể tưởng tượng nổi hay là vì cái gì. Nhưng, điều duy nhất mà tôi có thể xác định được chính là, anh không hề nhớ gì cả, trong lòng tôi có chút cay đắng, sau đó lại tiếp tục nói: “Chắc anh đang nghĩ là tôi bị điên? Haha nói thật, có đôi lúc tôi thực sự hy vọng mình bị điên, tôi hy vọng tất cả hồi ức đều chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại sẽ không sao cả, thế nhưng hiện thực vẫn luôn tàn nhẫn như vậy.”

Tôi cười khỏ một tiếng rồi lướt qua người Trương Trạch đi ra khỏi nhà bếp, sau đó ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, “Ồ tại chỗ này, anh ấy hỏi tôi tên gì, tôi nói với anh ấy tôi là Trần Duyệt, bảo anh ấy nhất định phải nhớ kỹ, anh ấy nói với tôi rằng đã khắc sâu vào linh hồn, mãi mãi sẽ không quên, còn đảm bảo với tôi, thế mà... anh ấy vẫn quên mất.”

“Cô... không sao chứ?”

Trương Trạch bỗng đưa cho tôi hai tờ khăn giấy, lúc đó tôi mới phát hiện là mình đang khóc, tôi không nhận lấy khăn giấy trong tay Trương Trạch mà chỉ nhìn anh, tùy ý để nước mắt cứ như vậy rơi xuống, đây là lần đầu tiên tôi không chút kiêng kị khóc trước mặt anh, nhưng anh lại không sốt ruột như trước đây, trên mặt anh ngoại trừ đồng cảm chỉ có im lặng.

Tôi chợt cảm thấy mệt mỏi, không biết mình có chấp như thế rốt cuộc là vì cái gì? Anh hoàn toàn không nhớ ra tôi, bởi vì những ngày đó, người đối xử tốt với tôi, người khiến tôi ý lại không phải là Trương Trạch mà là một hồn ma tên Trần Thần, thế thôi.

Tôi bỗng cảm thấy rất thoải mái, đúng vậy, từ trước tới giờ tôi đều sai rồi, anh không phải là Trần Thần của tôi, anh không phải... Anh chỉ là một người xa lạ giống như đức Trần Thần mà thôi, Trần Thần của tôi chết rồi, mà tôi... cũng nên buông tay.

Nhớ tới trong tin nhắn Trương Trạch nói có chuyện muốn nói với tôi, tôi vội vàng lau khô nước mắt, có chút áy náy nhìn anh: “Xin lỗi, tôi đã quá kích động, không phải anh nói là có chuyện muốn nói với tôi sao, anh nói đi.”

“Tôi... tôi cảm thấy có cảm giác quen thuộc với cô, thế nhưng tôi thực sự không nhớ ra cô, cho nên tôi muốn có một đáp án.”

“Haha, có thể... do tôi quá bình thường nên mới làm anh sinh ra ảo giác như vậy, với lại anh đã quên rồi? Ngày anh tỉnh lại, tôi và anh đã gặp nhau trong phòng bệnh của anh một lần.”

Tôi vừa nói xong, ánh mắt anh liền sáng lên, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi: “Ngày đó là cô sao?” Nói xong anh có chút xấu hổ “Xin lỗi, lúc đó tôi nhìn không kỹ, với lại lúc đó cô nói chúng ta không quen biết nên tôi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là sau đó, hình bóng của cô rất thường xuất hiện trong đầu tôi, cho đến một ngày tôi gặp được Trần Giai Tuệ, tôi cảm thấy cô ấy rất quen thuộc, thế nhưng sau những lần tiếp xúc với nhau, tôi mới biết có thể tôi đã nhận nhầm người hoặc xuất hiện ảo giác. Sau ngày ở KTV cùng gặp được hai người các cô, nhất là lúc nhìn thấy cô, cảm giác đó của tôi lại đến, tôi luôn cảm giác dường như mình có quen biết cô, cho nên tôi vẫn luôn rất mâu thuẫn, hơn nữa luôn có cảm giác hình như đã đánh mất cái gì đó rất quan trọng, chỉ là tôi không thể nhớ ra.”

“Nhớ không ra thì đừng cố nhớ, nếu thật sự quan trọng thì sẽ không quên, có đúng không?”

Tôi không biết mình đang dùng cảm xúc gì để nói ra lời này. Tôi chỉ biết là, anh đã nuốt lời, cũng có thể là... tôi đối với anh thực sự không quan trọng đến vậy.

“Trần Duyệt... tôi...”

“Ngày đó anh nói anh nhớ ra tôi, kỳ thực là anh chỉ nhớ tôi lúc ở trong bệnh viện thôi, với lại lúc đó chỉ là anh hoài nghi chứ vẫn chưa xác định? Thật sự tôi với anh cũng chỉ vờ vờ gặp nhau như vậy không phải sao?”

“Nhưng tôi thực sự có cảm giác rất đặc biệt với cô, tuy rằng tôi cũng biết chuyện này khó mà tưởng tượng được, vì dù sao chúng ta cũng chưa từng quen biết nhau, nhưng trí nhớ của tôi cũng không kém lắm.”

“Vậy thì anh tin những lời tôi vừa mới nói sao? Anh tin thế giới này có ma sao?”

“... Trần Duyệt, tôi rất muốn tin.”

“Haha...” Tôi đột nhiên bật cười, cười đến suýt chút nữa là rơi nước mắt, “Trương Trạch... Ở sâu trong linh hồn anh, đã từng có một người như vậy, rõ ràng đang ở rất gần nhưng lại cảm thấy như cách xa cả thế giới, cho dù đang ở bên cạnh nhưng vẫn có cảm giác sợ hãi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất đi.”

Trương Trạch đột nhiên ngừng đầu nắm lấy cánh tay của tôi, giọng có chút dồn dập hỏi: “Làm sao cô biết? Từ khi tỉnh lại sau tai nạn, tôi đều mơ thấy một giấc mơ, cô quen biết tôi, có đúng không?”

“Vậy anh cũng quen biết tôi sao?”

“... Tôi.”

“Anh đi đi, sau này... đừng tới tìm tôi nữa.”

Nói xong, tôi liền đứng dậy đi vào phòng mình, tôi không muốn nhìn khuôn mặt anh rồi lại nhớ đến Trần Thần. Tôi nghĩ, sau này tôi sẽ không gặp lại anh nữa.

“Trần Duyệt...”

Tôi nghe thấy giọng anh bắt đầu đi gọi tên tôi, có điều tôi không quay đầu lại là đứng đối diện ở cửa phòng mình nói với anh:

“Trương Trạch... trở về đi.” Sau đó tôi bước vào phòng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tôi vứt bỏ anh ấy

Tôi không biết anh có đi hay không, khoảng 12 giờ trưa thì tôi choàng tỉnh giấc vì đói, trong lúc hoảng hốt hình như tôi ngửi thấy một mùi hương bay ngang qua mũi, tôi nghĩ chắc do tôi đói quá nên sinh ảo giác, trong nhà chỉ có mình tôi thì làm sao có mùi thơm của thức ăn?

Tôi mặc nguyên bộ đồ ngủ đẩy cửa phòng bước ra ngoài, cảm giác đầu tiên chính là mùi hương càng lúc càng nồng, ngẩng đầu nhìn lên, tôi thấy trên bàn ngoài phòng khác bày hai đĩa rau, tôi nhất thời ngây người, vội vã sai bước đi tới nhìn thấy thức ăn vẫn còn nóng, tôi lại vội vàng xoay người đi vào nhà bếp, tới cửa bếp tôi lại càng bất ngờ hơn nữa, người đang mặc tạp dề cầm chén múc com trong bếp chính là Trương Trạch?

Đúng lúc này, anh vừa xới xong chén com quay lại, nhìn thấy tôi sững sờ đứng ở cửa, anh hơi giật mình nhưng sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại nói, “Em dậy rồi à? Sáng nay em vẫn chưa ăn gì, sợ em đói nên anh nấu ít com cho em, cũng không biết em thích ăn gì, cho nên làm hai món.”

Tôi vẫn chưa kịp trấn tĩnh lại, nhìn thấy động tác thuần thục nhanh nhẹn của anh, tôi cảm giác như người đang ở trước mặt mình không phải là Trương Trạch mà là Trần Thần của tôi, tôi không tự chủ được đi theo sau anh ra ngoài bàn ăn, vừa này không nhìn kỹ, bây giờ mới nhận ra, hai đĩa thức ăn trên bàn đều là những món lúc trước tôi từng nói với anh là tôi rất thích. Tôi xúc động, vành mắt ươn ướt, hóa ra anh vẫn không quên, vẫn tốt với tôi như thói quen.

Tôi đánh răng rửa mặt thật nhanh, sau đó ngồi vào bàn ăn com, anh chăm chú nhìn tôi gắp từng thìa thức ăn, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống, hương vị vẫn như xưa, tôi không kìm lòng được, từng giọt nước mắt rơi xuống, rõ ràng đã hạ quyết tâm sẽ không gặp lại nữa, thế nhưng chỉ một bữa com đã làm tôi cảm động đến như vậy rồi.

“Sao vậy? Không hợp khẩu vị của em à?”

Thấy tôi đột nhiên rơi nước mắt, anh cuống quýt hỏi, tôi vội vàng lắc đầu nói, “Không phải, là em vui quá thôi, thật sự, mùi vị vẫn giống trước kia, không hề thay đổi.”

“Em vừa nói gì? Trước kia?”

Anh nhanh chóng nắm được mấu chốt trong câu nói của tôi, tôi bối rối không biết phải làm thế nào, bởi vì nhìn phản ứng của anh, tôi cũng có chút do dự, tôi sợ anh không tin, có thể sẽ cho rằng tôi bị điên.

“Em nói... anh sẽ tin sao?”

“Từ lúc anh tỉnh lại trong bệnh viện đã xảy ra quá nhiều chuyện mà anh không thể ngờ đến cũng khó lòng tin tưởng đó là sự thật, “Trần Duyệt, anh muốn biết vì sao?”

Anh như đang tự giễu bản thân lại tự châm chọc chính mình, giọng nói hơi sần khò, tôi hít sâu một hơi, đúng vậy, anh có quyền được biết tất cả, mà tôi chỉ có trách nhiệm nói rõ chân tướng của sự thật cho anh biết mà thôi, còn chuyện tin hay không tin, tôi... không cần xen vào.

Tôi bắt đầu kể từ vụ tai nạn xảy ra hôm tiết thanh minh, “Đêm hôm đó cô gái ấy bỗng sốt cao, hôm sau tỉnh dậy trong bệnh viện thì đã nhìn thấy linh hồn của người con trai đã chết trong vụ tai nạn xe cộ kia.”

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo không có bất kỳ phản ứng nào của anh, lại nói tiếp, “Người con trai đó nói còn có nguyện vọng vẫn chưa hoàn thành, nên nhờ cô ấy giúp đỡ, thế nhưng cô gái ấy từ chối, bởi vì cô ấy sợ, bởi vì cô ấy còn có quá nhiều chuyện trói buộc và cố kỵ...”

“Sau đó, bà của cô gái ấy qua đời, bà ấy cũng chính là người thân duy nhất trên cõi đời này của cô gái, linh hồn người con trai ấy đã giúp cô vượt qua những ngày tháng u tối nhất, chỉ có linh hồn ấy mới hiểu rõ bản chất phía sau vỏ bọc kiên cường của cô là như thế nào, thế nhưng linh hồn ấy không nói gì cả, chỉ ngày ngày ở bên cạnh chăm sóc cho cô, cô không muốn thấy linh hồn người con trai ấy, thế là linh hồn ấy liền núp trong bóng tối, chứ không rời xa...”

“Về sau... cô gái phát hiện mình càng ngày càng dựa dẫm vào linh hồn chàng trai đó, từ đó cô có những đấu tranh tư tưởng trong lòng, cô cho rằng chỉ cần linh hồn chàng trai đó đừng xuất hiện lại ở trước mặt cô thì cô sẽ xem như tất cả mọi chuyện đã xảy ra chỉ là một giấc mộng mà thôi, hôm đó cũng là lần đầu tiên mà linh hồn ấy nổi giận với cô gái...”

“Mấy ngày sau đó, linh hồn người con trai đó không hề xuất hiện nữa, cô gái ấy cũng xem như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng mỗi ngày cô đều đi dò hỏi chuyện về chàng trai gặp tai nạn đó, thật ra... cô ấy rất luyến tiếc...”

Tôi ngẩng đầu nhìn Trương Trạch đang ngồi bên cạnh, “Linh hồn ấy tên là... Trần Thần.”

Tôi thấy mặt Trương Trạch bỗng nhiên nhẩn lại, tái mét, anh vô thức lăm bắm cái tên Trần Thần, sau đó giống như anh bị cái gì đó kích thích, đưa tay ôm chặt lấy đầu mình, tôi tiếp tục nói, “Linh hồn ấy rất thích cái tên này, khi đó tôi chỉ có mỗi anh ấy, và anh ấy cũng chỉ có mỗi mình tôi, đối với tôi, anh ấy chính là Trần Thần.”

“Nhưng mà bây giờ... Trần Thần đã mất, là tôi đã vứt bỏ anh ấy, cho nên anh ấy đã biến thành người khác... không còn nhận ra tôi...”

“Đừng nói nữa.”

“Cho nên, Trương Trạch, anh không biết tôi, nhưng linh hồn của anh vẫn còn nhớ rõ tôi, anh không biết tôi thích ăn gì, nhưng linh hồn anh lại biết, những gì anh không biết thì linh hồn anh lại biết rất rõ, bởi vì hai người là một.”

“Đừng nói nữa, tôi không tin.”

Trương Trạch kích động ngẩng đầu lên đẩy tôi ra, sau đó đứng bật dậy đi ra ngoài, tôi đứng lên đi theo anh, thầm cười tự giễu bản thân, “Trần Thần... em không hối hận vì đã gặp được anh.” Bước chân của Trương Trạch chợt dừng lại, tôi cũng không bước lên, lúc này đây tôi cảm thấy quá mệt mỏi, mệt mỏi nhất từ trước đến nay, vì vậy tôi buông xuôi, “Thế nhưng em mệt mỏi quá rồi, em không muốn chờ đợi nữa, cũng không muốn tự lừa dối chính mình, anh bảo em hãy chờ anh, nhưng bây giờ anh đã không tìm được đường về, mà em lại quá mệt mỏi, thật ra, đến tận lúc này em vẫn mong chờ, chỉ là em không ngờ anh lại cự tuyệt lời của em như vậy, nhưng giờ thì tốt rồi, cuối cùng em cũng được giải thoát, hy vọng sau này anh không hối hận với quyết định hôm nay của mình, cũng hy vọng em không hối hận...”

Tôi nói xong một lúc lâu, thế nhưng anh vẫn đứng im không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại, tôi cố gắng gượng cười, sau đó xoay người đi vào phòng mình,

Bởi vì sợ gặp lại anh, bởi vì sợ mình sẽ hối hận, nên tôi lựa chọn trốn tránh, tôi rời đi, không nói cho ai biết mình sẽ đi đâu, khi xe lăn bánh, tôi nhấn cho Trương Trạch một tin nhắn, “Trần Thần... tạm biệt.”

Sau đó tôi khóa máy. Lần ly biệt này kéo dài hai năm, tôi từ bỏ ước mơ đại học, từ bỏ tất cả, từ bỏ hai năm trôi qua, tôi đã thay đổi rất nhiều, tôi có sự nghiệp của riêng mình, có rất nhiều bạn bè, và còn có một người “anh trai” hết mực yêu thương mình.

Nhờ có anh ấy mà tính cách của tôi hướng ngoại hơn trước nhiều, không còn co ro trong vỏ ốc nguy trang của mình mà biết bộc lộ niềm vui từ nội tâm, tôi biết anh ấy thích tôi, thế nhưng tôi không thể ép mình thích anh ấy được, cho nên anh ấy trở thành “anh trai” của tôi, khi ở bên cạnh anh ấy, tôi cảm nhận được hơi ấm và tình yêu của người thân.

Mà điều quan trọng nhất chính là anh ấy tên Trần Thần, tôi nghĩ chắc đây là nguyên nhân khiến lúc đầu tôi đồng ý chấp nhận thân thiết với anh. Ở cạnh anh, tôi không có kỳ điều gì, tôi có thể khóc lóc, nũng nịu, cũng có thể tùy ý bộc lộ tính cách ngây ngô của bản thân, ở cạnh anh, dường như tôi không che giấu bất cứ điều gì, mà anh cũng là người duy nhất biết chuyện của Trần Thần.

Tôi nghĩ, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ thật sự quên đi chàng trai tên Trương Trạch để thích anh ấy, bởi vì có thể cả đời này tôi cũng không tìm được người nào yêu thương tôi như vậy, có những việc tôi vẫn phải đối mặt. Sau này, có một lần, tôi đi gặp đối tác của công ty, mà trùng hợp người tôi cần gặp lại là... cha ruột của tôi... tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng xui sao bản hợp đồng này lại được giao cho tôi phụ trách, tôi không muốn nhắc lại mối quan hệ trước kia với bất kỳ ai, cho nên đành phải giả bộ như mình bị mất trí nhớ, không còn nhớ ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Anh mới là Trần Thần

Kế hoạch hợp tác đã đàm luận xong, nhưng hôm sau tôi luôn có cảm giác như bị ai đó theo dõi, tan ca, tôi đến nhà Trần Thần, nói cho anh biết cảm giác bất an này, anh cho rằng tôi đã lo lắng quá nhiều, chỉ cần giả bộ như không biết gì là được, tôi nghe anh, quả nhiên không có gì xảy ra cả.

Đến ngày thứ năm, Trần Thần tới đón tôi về nhà anh, chúng tôi đã thỏa thuận với nhau, thứ bảy chủ nhật sẽ đến nhà anh ăn cơm, nhà anh không có chị em gái, cho nên ba mẹ anh nhận tôi là con gái nuôi, họ chăm lo cho tôi chẳng khác nào con gái ruột thịt, vừa hay tôi cũng họ Trần, cho nên mọi người trong công ty đều tưởng tôi và anh ấy là anh em ruột, tôi cảm thấy mình thật may mắn.

Trần Thần nắm tay tôi bước ra khỏi công ty, vừa ra tôi chợt thấy có người đang đi tới, trong thoáng chốc ấy tôi có cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi nắm chặt tay Trần Thần, dường như Trần Thần cũng cảm nhận được nỗi hoang mang của tôi, nên thấp giọng nói nhỏ bên tai tôi, “Nếu không muốn thì cứ làm như không quen.”

Tôi nhìn anh, sau đó nhoen miệng cười, tôi cảm giác được Trương Trạch đang bước đi phía trước chợt khựng lại, hai chúng tôi cứ như vậy lướt qua người anh, mà tôi thì không liếc nhìn anh dù chỉ một cái.

“... Trần Duyệt.”

Tôi dừng bước, quay đầu lại nghi hoặc nhìn anh, “Anh... đang gọi tôi sao?”

Trương Trạch chậm rãi bước lại chỗ chúng tôi, mỗi bước chân như nặng tựa nghìn cân, anh đi rất chậm, tôi vẫn nở nụ cười mỉm nhẹ nhàng thản nhiên, rồi nghi hoặc khó hiểu nhìn anh, anh dừng trước mặt tôi, “... Trần Duyệt, anh rất hối hận.”

Nói thật, khi nghe thấy anh nói lời này, đầu óc tôi thoáng rối bời, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hoàn toàn quên mất phản ứng thế nào, chỉ có thể ngo ngắc hỏi một câu, “Anh nói gì?”

Lúc này, tôi cảm giác được Trần Thần đứng bên cạnh đang lên kéo áo âm thầm nhắc nhở tôi, tôi giật mình định thần lại, vẻ mặt khôi phục lại bình thường, “Tuy rằng không biết vì sao anh lại biết tên tôi, thế nhưng tôi không quen anh, cũng không hiểu anh nó như vậy là có ý gì, xin hỏi, anh còn việc gì nữa không? Nếu không thì chúng tôi phải đi về rồi.”

“Đi về?” Anh sững sốt, “Em và anh ta...?”

Tôi khẽ cười gật đầu với anh, “Đúng vậy, quen giới thiệu với anh, đây là bạn trai của tôi, anh ấy tên là Trần Thần.”

Tôi kéo tay Trần Thần chia ra trước mặt anh, không ngờ bỗng nhiên anh như phát điên lên gạt tay chúng tôi ra, sau đó chỉ vào Trần Thần, mắt lại nhìn thẳng vào tôi, “Trần Thần? Sao anh ta có thể là Trần Thần, em nhận lầm người rồi, anh mới đúng, anh mới là Trần Thần. Anh đã nhớ ra rồi, anh mới là Trần Thần. Anh ta không phải.”

Tôi ngây người đứng chết trân tại chỗ, nhìn anh không chớp mắt, anh vừa nói gì? Anh đã nhớ lại? Không chờ tôi kịp phản ứng gì, Trần Thần chợt đẩy Trương Trạch một cái, sau đó tức giận quát, “Anh bị điên à?” Mà cú đẩy này làm cho Trương Trạch lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tôi đưa tay đỡ anh theo bản năng, nhưng Trần Thần lại dùng ánh mắt ngăn tôi lại, tôi hơi do dự, tôi nhớ tới chuyện trước kia, anh luôn cho tôi hy vọng rồi lại để tôi rơi vào tuyệt vọng, tôi liền quyết định buông tay tay, nhìn thoáng qua Trương Trạch rồi đưa tay nắm lấy cánh tay của Trần Thần: “Trần Thần, chúng ta đi thôi.”

“... Trần Duyệt!”

Nghe thấy tiếng anh gọi ở phía sau, tôi nắm chặt tay của Trần Thần, không quay đầu lại, sau đó mặc kệ Trần Thần dắt tôi đi về nhà anh, mà tôi ngo ngắc chẳng khác nào cái xác không hồn.

Tận đến tối, tôi nằm ngơ ngẩn trên giường không sao ngủ được. Đầu óc luôn nghĩ đến Trương Trạch, tôi không biết có phải là mình hối hận hay không, tôi chỉ biết rằng mình rất nhớ anh.

Tôi lại mơ thấy anh, trong giấc mơ anh vẫn rất bị thương, dưới ánh đèn mờ mờ, tôi thấy tay anh đang cầm một quyển nhật ký dày cộm, tôi nhớ lại đó là quyển nhật ký anh đòi tôi mua cho trước khi sống lại, lúc ấy lúc nào anh cũng lén lút giấu nó thật kỹ không cho tôi đọc, tôi nhìn anh lẳng lặng lật một trang rồi lại một trang, khi lật đến trang cuối cùng thì ngón tay anh run rẩy, tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy anh đang khóc, xung quanh anh dường như cũng ngập trong nỗi bi thương vô hình, tôi nhìn anh, lúc đầu anh chỉ lặng lẽ rơi nước mắt nhưng sau đó dần biến thành khóc nức nở và nghẹn ngào đau đớn, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra? Lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy, tôi cảm thấy trong lòng khó chịu khó nói thành lời, tôi không biết phải làm sao để an ủi anh, chỉ ngây ngốc ở bên cạnh nhìn, lúc tỉnh lại thấy mình cũng đang khóc.

Tôi ngồi yên trên giường thật lâu, trong mộng thấy anh bất lực và tuyệt vọng, tôi không biết mình muốn làm gì, rõ ràng trong lòng còn nhớ anh da diết, nhưng lại do dự không muốn gặp lại, có lẽ tôi sợ nhìn thấy anh, tôi cứ ngo ngắc bất an như vậy suốt hai ngày cuối tuần.

Sang tuần mới, khi đến công ty làm việc thì phòng bảo vệ phía dưới gọi điện thoại lên nói có người gửi đồ cho tôi, tôi nhớ rõ mình không mua đồ online, cơ sao lại có người gửi đồ đến? Dù vậy tôi cũng không để ý lắm, cầm gói đồ đi lên lầu, khi tôi mở giấy gói đồ ra, nhìn thấy quyển sổ nhật ký cũ, tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào nó, tôi chợt nhớ đến giấc mộng kia, ngón tay tôi run rẩy lật trang đầu tiên ra, trên đó chỉ có ngắn ngủi vào dòng chữ.

Nếu đây chính là cuộc sống của tôi, tôi chấp nhận.

Chắc em không biết tôi thấy mình may mắn biết bao, tự hào cỡ nào.

Chỉ là, nếu như tôi còn sống thì tốt biết bao.

Tôi biết... mình nên biết đủ...

Rõ ràng chỉ có bốn hàng chữ ngắn ngủi, nhưng tôi đã đọc thật lâu, tìm rất đau đớn, tôi tiếp tục lật trang khác, từ trang thứ hai, những dòng chữ chẳng chịt ghi lại những ngày tháng của tôi và Trương Trạch, mỗi một tờ được lật ram giống như tôi đang xem lại những câu chuyện xưa cũ liên quan đến mình, chỉ khi lật đến trang cuối cùng tôi mới phát hiện, chẳng biết nước mắt tôi rơi tự khi nào đã làm ướt trang giấy trên tay.

Tôi không còn tâm trạng nào làm việc nữa, bèn xin chủ quản xin nghỉ việc, cầm quyền sở kia đón xe trở về căn hộ thuê của mình, tôi vùi đầu trong chăn khóc thật lâu, sau đó chìm dần vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại đã là hơn ba giờ chiều, mở điện thoại lên thì một loạt các tin nhắn liên tục đổ về, ba tin nhắn và 5 cuộc gọi nhỡ, các cuộc gọi và tin nhắn đều là của Trần Thần, chỉ có một tin của người lạ, tôi mở ra đọc, trong đó chỉ có một câu, “Số 302, tòa nhà số 12, khu 1 tiểu khu Thiên Hồng, không gặp không về.”

Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại thật lâu, thời gian tin gửi đến là chín giờ sáng, không biết vì sao bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến Trương Trạch, không biết anh đã xảy ra chuyện gì?

Tôi hốt hoảng nhảy khỏi giường, vội lấy túi xách chạy xuống lầu, sau đó đón taxi đi thẳng đến tiểu khu Thiên Hồng, suốt đường đi đều thầm cầu khẩn Trương Trạch đừng xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Họ nói anh ấy rất đau khổ

Khi xe dừng lại trước tiểu khu Thiên Hồng, tôi móc đại một tờ tiền trong túi ra, cũng không nhìn xem là mệnh giá bao nhiêu, đưa cho tài xế rồi đẩy cửa lao ra ngoài, tôi nghe thấy tiếng gọi lớn của tài xế vọng lên phía sau, thế nhưng tôi không bận tâm, vẫn cứ chạy thẳng về phía trước, thậm chí tôi quên đi thang máy mà leo thang bộ lên tới lầu ba. Khi đi tới cửa nhà số 302 thì thờ hồng học vì mệt. Tôi rái ròi đưa tay ấn chuông cửa, một hồi lâu sau vẫn không có người ra mở, tôi lo lắng bất an, ấn liên tiếp mấy cái nữa cũng không có ai mở cửa. Lúc này cửa nhà bên cạnh mở ra, một người ước chừng hơn 30 tuổi lộ đầu ra nhìn, thấy tôi đứng đó thì tò mò hỏi một câu “Cô đến tìm người nhà đó à? Hình như trưa nay nhà họ có người tai nạn, tôi ở trong nhà nghe thấy có tiếng cãi vã, cãi nhau dữ lắm, sau đó tôi nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ kèm theo tiếng chửi rủa, một lúc sau thì nghe thấy tiếng xe cứu thương chạy đến dưới lầu...”

Tôi không nghe nổi nữa, ngay cả câu cảm ơn vẫn chưa kịp nói đã chạy vội xuống lầu, thời khắc này tôi lo lắng vội vã đến muốn khóc nức lên, thế nhưng khi chạy xuống dưới lầu thì tôi mới phát hiện mình hoàn toàn không biết họ đi đến bệnh viện nào, tôi lo đến rơi nước mắt, chợt nhớ tới trong điện thoại đi động vẫn còn tin nhắn của anh, vội lấy ra tìm số.

Chỉ chốc lát sau điện thoại có người nghe, một giọng nữ vang lên hỏi tôi là ai? Tôi ngần ngừ, chẳng nhẽ đây không phải là số của Trương Trạch? Người bên kia ngập ngừng hỏi tiếp, “Có phải Trần Duyệt không?”

“Dạ... phải.”

Sau đó tôi nghe thấy tiếng phụ nữ khóc vang lên ở đầu dây bên kia, “Con bé này sao lại nhân tâm như thế, con có biết hai năm qua thằng Trương Trạch nó tìm con khắp nơi đến mức muốn phát điên rồi không? Sao con có thể bỏ đi mà không nói tiếng nào như vậy? Con...”

“Đì là... mẹ của anh Trạch? Trương Trạch đâu? Anh ấy đang ở đâu? Anh ấy sao rồi ạ?”

Lúc này tôi chỉ quan tâm mỗi chuyện này mà thôi, một khắc không thấy anh ấy, nỗi lo trong lòng tôi thêm nặng hơn.

Tôi thấy mẹ của Trương Trạch vừa khóc vừa nói, “Thằng Trạch vừa bị bà nó đập chai bia vào đầu, ngất xỉu, đầu nó chảy rất nhiều máu hiện đang cấp cứu trong bệnh viện nhân dân thành phố,”

Tôi vội vàng cúp điện thoại, không dừng lại một khắc, tôi vội bắt một chiếc taxi đi đến bệnh viện, xuống xe, tôi liền chạy thẳng vào bệnh viện, hỏi nhân viên quản lý phòng bệnh của Trương Trạch ở đâu, sau đó chạy một mạch đến đấy.

Đi tới cửa phòng bệnh, thấy mẹ Trương Trạch đang chờ tôi ngoài cửa, tôi liền chạy tới hỏi bà, “Đì... Trương Trạch... anh ấy sao rồi ạ?”

Mẹ Trương Trạch nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó nước mắt lại rơi xuống, tôi ngỡ ngàng cho rằng Trương Trạch đã xảy ra chuyện, vội vã đi vòng qua bà, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Đập vào mắt tôi là hình ảnh Trương Trạch đầu quấn đầy băng gạc trắng, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, đang lâm vào tình trạng hôn mê, nước mắt tôi chảy xuống, im lặng khóc. Mẹ Trương Trạch đi theo vào, sau đó đóng cửa lại.

Tôi tới bên giường Trương Trạch, nắm lấy tay anh, nước mắt không ngừng chảy xuống, “Sao lại ra nông nỗi này?”

Phía sau truyền đến giọng nói của mẹ Trương Trạch, “Thằng Trạch đã kể chuyện hai đứa cho dì nghe rồi, nếu sớm biết như thế thì năm đó dì nên giữ con lại.”

Tôi giật mình quay đầu lại nhìn dì, dì đã biết hết rồi sao? Nhưng lúc đầu ngay cả Trương Trạch cũng không tin lời nói của tôi, vậy dì tin chuyện đó sao?

“Năm đó, khi dì nghe điện thoại xong quay lại phòng bệnh thì con đã đi rồi, dì hỏi thằng Trạch sao không giữ con lại một lát thì nó bảo hai đứa không quen biết, lúc đó dì còn lấy làm lạ, rõ ràng con nói hai đứa là bạn học. Sau khi con đi, thằng Trạch cứ như người mất hồn, dì với ba nó lo lắng không biết có phải vụ tai nạn để lại di chứng gì rồi không, sau đó nó nói với dì luôn nằm mơ thấy giấc mơ kỳ lạ, nó nói trong giấc mơ ấy có một người rất quan trọng với cuộc đời nó, thế nhưng nó lại không nhìn rõ người đó là ai, nó nói chắc chắn nó đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng, thế nhưng mọi ký ức từ lúc sinh ra đến giờ nó đều nhớ rõ mồn một, nó không tìm ra nguyên nhân, ngày nào cũng giam mình trong phòng suy nghĩ ừ rừ đến sắp phát điên lên, vốn dĩ nó còn có một cô bạn gái, nếu như nó không đột ngột gặp tai nạn thì có lẽ hai đứa đã đính hôn, nhưng sau khi nó gặp tai nạn thì cô gái kia chỉ đến thăm nó hai lần rồi không đến nữa, chắc con nghĩ lúc ấy nó đã quên mất con nên mới bỏ đi. Kỳ thực lúc thằng Trạch tỉnh lại có hỏi chuyện của Ninh Ninh, thế nhưng từ lúc con đi thì nó không còn nhắc đến con bé kia nữa. Về sau, Ninh Ninh tới tìm nó, nó dứt khoát nói chia tay. Ngày nào cũng giật mình tỉnh dậy trong ác mộng, nó nói nó rất đau, rất sợ, về sau nó gặp được một cô gái, nó nói cô gái đó đem đến cho nó cảm giác rất quen thuộc, nó nói chắc chắn nó đã gặp qua cô gái ấy ở đâu rồi, thế nhưng cô gái kia lại nói chưa từng gặp qua nó, vì thế nó đã đi theo cô bé ấy đến thành phố nơi bố bé sống, nhưng dần dần nó lại cảm thấy có thể đó chỉ là di chứng sau vụ tai nạn mà thôi, bởi cô gái kia ngoại trừ tướng mạo khiến nó cảm thấy quen thuộc ra thì mọi thứ đều rất xa lạ, nó buông tay, sau đó nó lại gặp được con vào đúng cái hôm cuối cùng ấy.”

Sau khi nó quay về đã nói với dì rằng, nó gặp được hai người giống nhau như song sinh, nó nói chắc lúc trước nói đã nhận nhầm người, nó khóc với dì rằng nó đã thấy cô gái trong giấc mơ ấy, thế nhưng con lại bỏ đi mất, con không biết lúc đó nó điên cuồng đến mức nào đâu, dì và ba nó đều rất lo lắng, sợ nó cứ tiếp tục như vậy sẽ trở nên điên dại. Lần cuối cùng nó đi ra ngoài về là một tuần trước, hôm đó nó tự giam mình ở trong phòng cả ngày cũng không đi ra, dì mang cơm vào cho nó, nó cũng không ăn, cứ giam mình ở trong phòng, sau đó ba nó tức quá phá cửa xông vào, dì thấy nó cuộn mình trong chăn khóc nức nở, từ nhỏ đến lớn nó vẫn luôn rất nghe lời, thế nhưng lần đó dù dì và ba nó có khuyên can thế nào nó cũng không chịu nghe, nó không nói câu nào, cũng không chịu ăn cơm, về sau cũng lời được nó ra khỏi chăn, nhưng nó chỉ ngồi im trên giường, nói gì cả...”

“Trần Duyệt, con có thể cảm nhận được tâm trạng của người làm cha làm mẹ như chúng ta lúc ấy không? Chúng tôi chỉ có mỗi mình Trương Trạch, nếu nó xảy ra chuyện lần nữa thì chúng ta còn sống để làm gì nữa? Sau đó, dì bị bệnh phải nằm viện, lúc đó nó mới chịu nói thật với dì, nó kể lại câu chuyện của nó với con cho dì nghe, nói cuộc sống giữa con và nó khi nó còn là một linh hồn, còn nói nó không nhớ rõ con nhưng linh hồn của nó vẫn còn nhớ rất rõ, lúc đó dì đã không tin, nó nói nó cũng không tin, nó lang thang ở ngoài suốt cả ngày, ngày hôm sau nó nhận được tin nhắn của con nói tạm biệt nó, nó nói nó đã nhớ lại, cô gái trong mộng kia đã từng gọi nó như thế, nó chạy đến nhà con thì con đã đi rồi, nó giống như nổi điên lên đập cửa đùng đùng, sau đó nó đi vào nhà tìm được quyển nhật ký trong phòng bà con, đó chính là quyển nhật ký do chính tay nó viết, thế nhưng nó tìm khắp nơi cũng không tìm thấy con, lúc đó con đã tuyệt tình bỏ đi, không để lại bất cứ manh mối nào, nó nói ngày đó, trước khi nó đi con đã nói với nó rằng sau này sẽ không hỏi hân, rằng con đã mệt mỏi, không muốn tiếp tục chờ đợi nói nữa.”

Khi bà nói đến đây thì tôi đã khóc không thành tiếng, tôi không biết khi tôi rời đi thì anh đã nhớ ra tất cả, chẳng trách hôm ấy khi chúng tôi gặp lại nhau thì câu đầu tiên anh nói là “anh rất hối hận”, chẳng trách khi gặp lại anh thì thấy anh gầy đi rất nhiều, hai năm qua chắc anh đã sống rất cực khổ.

“Hai năm qua... Anh ấy sống có tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đừng có đi được không

“Hai năm qua... anh ấy... có ổn không?”

“Không ổn!”

Bỗng nhiên tay tôi bị ai đó nắm lấy, tôi sững sờ quay đầu lại nhìn thì thấy Trương Trạch đã tỉnh lại từ lúc nào, “Trương Trạch!”

“Em độc ác lắm, anh sống không tốt chút nào cả!”

Giọng nói của anh đầy uất ức và oán giận, nhìn anh như vậy, tôi lại giật mình như vừa trông thấy được anh của trước kia, trong lòng trăm mối cảm xúc ngôn ngạn, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trước đây tôi đối xử với em tốt như vậy, mỗi ngày đều nấu cơm cho em ăn, đắp chăn cho em ngủ, bưng trà rót nước cho em, em xuống giường tôi liền đi lấy dép cho em, em rửa mặt tôi liền đưa khăn mặt cho em, em đánh răng tôi cũng lấy kem đánh răng cho em, chỉ còn thiếu không mặc quần áo cho em thôi. Lúc sống tôi chưa từng làm những chuyện đó, nhưng khi đó đều làm cho em, em chờ tôi một chút cũng không được sao? Ngày đó tôi chỉ nhất thời không chấp nhận được câu chuyện em kể, thế mà em lại đoạn tuyệt với tôi, em có biết hai năm qua tôi đã chịu đựng thế nào không, bao nhiêu lần tôi suy nghĩ không kiên trì nổi, bao nhiêu lần tôi suy nghĩ phát điên, ba mẹ tôi bị tôi làm cho tức giận đến mức không biết phải vào viện bao nhiêu lần, em có biết hay không?”

Mỗi chữ mỗi câu anh nói đều lên án tôi, tôi im lặng nhìn anh, không biết phải nói gì. Anh nắm chặt tay tôi hơn nữa, tôi thấy hơi đau muốn rút tay về theo

phản xạ, tôi cắn chặt môi dưới nhìn anh: “Xin lỗi...”

Anh nghe tôi nói xin lỗi thì bỗng nổi nóng, ngồi bật dậy trên giường bệnh nhìn tôi chăm chăm, “Tái sao lại nói ra lời này? Tôi không muốn nghe câu này!”

Lúc này điện thoại của tôi chợt vang lên, tôi nhìn anh cười khó xử, sau đó nhận điện thoại. “Alo, Trần Thần.”

Tôi vừa nói hai chữ Trần Thần ra thì điện thoại bỗng bị ai đó cướp đi, tôi nhìn xuống Trương Trạch đang ngồi trên giường mà thấy đau đầu, anh đã cúp điện thoại của tôi, hai mắt đỏ ngầu trừng tôi “Hắn ta không phải Trần Thần, không phải hắn.”

“Chính là anh ấy.”

“Không phải!”

Anh lớn tiếng hét lên với tôi, tôi biết anh rất để ý đến sự tồn tại của Trần Thần, nhưng người ta tên thật là Trần Thần mà, tại sao anh không chịu bình tĩnh một chút chứ? “Trương Trạch, anh có thể bình tĩnh một chút không, em không muốn tranh cãi với anh.”

“Em bảo tôi phải bình tĩnh thế nào? Em đã bị tên giả mạo kia đoạt đi rồi, tôi còn bình tĩnh thế nào được!”

Tôi cảm thấy bây giờ Trương Trạch như sắp bùng nổ, tôi nghĩ bây giờ tôi có nói gì thì anh cũng không chịu chấp nhận, tôi xoay người nhìn mẹ Trương Trạch đang nhíu mày, khó xử nói: “Dì, cháu có việc phải đi trước, buổi tối cháu sẽ trở lại chăm sóc anh ấy...”

Không đợi mẹ anh trả lời, Trương Trạch liền nhào tới ôm lấy eo tôi không chịu buông: “Em không thể đi, em đừng đi gặp hắn có được không, tôi van em, đừng...”

“Trần Duyệt, coi như cháu thương xót nó hay tội nghiệp nó cũng được, đừng đi có được không?”

“Dì, cháu phải đi, cháu phải trở về nói với gia đình một câu, nếu không bọn họ sẽ lo lắng cho cháu.”

Sau đó tôi đưa tay dùng sức gạt cánh tay của Trương Trạch ra, xoay người bước đến mở cửa phòng đi ra ngoài, tiếp đó liền nghe thấy Trương Trạch ở sau lưng cuống cuống gọi tôi quay lại, hình như anh ngã sấp xuống, tôi chợt dừng bước chân lại, quay đầu lại nhìn thì thấy quả nhiên anh bị ngã ở trước cửa phòng bệnh, mẹ anh thì khóc lóc đỡ anh dậy, tôi vội vàng quay người, lại nghe thấy anh khàn giọng cầu xin mẹ mình.

“Mẹ... mẹ giúp con gọi cô ấy trở lại đây đi... con xin mẹ... cô ấy đi rồi sẽ không trở lại đâu... Mẹ giúp con gọi cô ấy lại với... Con không muốn cô ấy đi tìm người kia...”

Tôi mơ hồ nghe thấy phía sau có hai cô y tá đi tới, vừa đi vừa nói thầm “Người này sao lại như vậy? Chẳng ra dáng đàn ông con trai gì cả...”

“Quá mất mặt, nghe nói là con trai thị trường gì đó...”

Không biết tại sao, tôi bỗng xoay người lại nhìn hai cô y tá đó, tôi rất không thích người khác nói xấu Trương Trạch, hai cô y tá đó lúng túng khi thấy tôi nhìn, liền bước nhanh ra ngoài.

Tôi vội vàng chạy lại đỡ anh dậy, bực mình trách, “Bị người ta nói như vậy sao anh không phản bác, uống cho anh là con trai thị trường, ngay cả máy y tá cũng xì xầm chửi trên đầu trên cổ anh,”

Trương Trạch không nói câu nào, vô cùng bất an ôm thật chặt tôi vào lòng, tôi nghe thấy mẹ anh đứng bên cạnh thở dài nói: “Trần Duyệt, A Trạch... thật sự rất tội nghiệp... Lúc này cháu đừng đi có được không? Đừng... dẫn vật nó nữa, nếu không nó sẽ phát điên mất...”

Tôi mỉm cười nhìn bà, “Dì, không phải cháu bỏ anh ấy, chỉ là cháu muốn trở về thông báo tình hình cho gia đình rồi sẽ quay lại, dì yên tâm đi, cháu sẽ không bỏ đi nữa đâu.”

Lúc này mẹ Trương Trạch mới mỉm cười vui mừng, tôi dịu Trương Trạch trở lại giường, anh vẫn nắm chặt tay tôi không chịu buông, nhìn máu rịn nhuộm đỏ miếng băng gạc trên đầu anh vì hành động lăn lộn vừa rồi, tôi trừng mắt liếc anh, rồi bảo y tá băng lại cho anh.

Mẹ anh đã rời đi trước, trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi với anh, tôi cố gắng rút tay mình ra khỏi tay anh, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, tôi liếc anh nói: “Em nói không bỏ đi là sẽ không bỏ đi, anh nắm tay em như vậy có mệt không?”

Anh lắc đầu “Không mệt.”

Tôi hết nói nổi, lúc anh là mà đã bám chặt lấy tôi, không ngờ lúc trở lại làm người cũng y như vậy.

Anh cứ vậy nhìn tôi hồi lâu, tôi thấy mí mắt anh nhàu lại sắp mở không lên, liền nói nếu anh thấy mệt thì hãy ngủ một giấc đi, anh liền lắc đầu, tôi biết là anh sợ tôi bỏ đi lúc anh ngủ nên tôi thật nghiêm túc bảo đảm với anh, lúc đó anh mới nhắm mắt ngủ, sau đó bắt tri bất giác tôi cũng ghé vào cạnh giường anh ngủ thiếp đi.

Một tiếng sau, tôi bị cơn ác mộng của anh đánh thức, lúc tỉnh lại tôi nhìn thấy trán anh đỏ đầy mồ hôi, vẻ mặt căng thẳng nhìn tôi, tôi đang định lên tiếng thì chợt nghe một tiếng hừ nhẹ vang lên từ phía sau, tôi xoay người lại thì liền thấy mẹ của Trương Trạch và một người đàn ông trung niên đang ngồi bên cạnh giường dành cho người thân nhìn chúng tôi.

“Cô gái này chính là người đã làm con trai tôi đau khổ suốt thời gian qua sao? Khá lắm, rất có bản lĩnh.”

Giọng nói của người đàn ông không nóng không lạnh, nghe không ra là khen hay chê, tôi lúng túng mỉm cười, tiếp đó lại nghe ông nói một câu, “Mặc kệ thế nào, sau này cháu phải trông thẳng con này của ta thật kỹ, đừng để nó chạy lung tung cả ngày như thằng điên, chẳng ra người ngợm gì như vậy, nếu không lão thị trưởng già nua ta đây sẽ tổng cổ nó ra khỏi nhà đây.”

Tôi ngẩng người gật đầu, đây chính là ba của Trương Trạch sao? Tôi nhìn vết thương trên đầu Trương Trạch, lòng thầm nghĩ không biết có phải là do ông ấy gây ra không? Người nóng tính như vậy có khi nào sẽ gây khó khăn cho tôi không, càng nghĩ tôi càng lo lắng, dù sao thì con trai ông ấy trở nên thế này đều là vì tôi.”

“Ba, ba đừng làm cô ấy sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngủ chung

“Ba, ba đừng làm cô ấy sợ.”

Trương Trạch bỗng nhiên lên tiếng, tôi quay lại nhìn anh, lại quay sang nhìn ba anh, thấy ba anh đang trừng mắt liếc nhìn anh, sau đó xúc động nhìn tôi cười, “Đối với bậc làm cha làm mẹ mà nói, chỉ cần con cái sống tốt là được, ta không muốn lại tiếp tục nhìn thấy bộ dáng người không ra người ngợm không ra ngợm của nó trước kia.”

Tôi thầm thở phào một hơi, thật may, hai người họ không trách tôi, cũng may chúng tôi vẫn còn khỏe mạnh.

Hôm sau, Trương Trạch xuất viện, tôi cùng anh đi về nhà anh, cũng giải thích với anh rằng Trần Thần không phải là bạn trai của tôi, chỉ là một người “anh trai” mà thôi, hơn nữa người ta tên thật là Trần Thần, cuối cùng anh mới thôi không cau có nữa, nhưng vẫn bức mình bảo tôi sau này đừng gặp Trần Thần nữa, về chuyện này thì tôi hết lời để nói, anh làm vậy có phải muốn tôi sau này không có lấy một người bạn nào không?

Buổi tối thấy anh ngủ say, tôi muốn rút bàn tay đang bị anh nắm chặt ra, ai ngờ tôi vừa mới nhúc nhích thì anh đã giật mình tỉnh giấc, vẻ mặt lo lắng căng thẳng nhìn tôi, “Em muốn làm gì? Em lại muốn đi sao?”

Tôi thấy anh lo lắng đến thần hồn nát thần tính, có chút buồn cười, bèn nói, “Anh đừng lo, em chỉ định về nhà lấy ít quần áo sang đây, anh đừng suy nghĩ linh tinh, cứ an tâm ngủ một giấc thật ngon, khi anh tỉnh lại em đã quay về rồi.”

Kết quả anh vẫn không chịu ngủ, một hai hồi đi về cùng với tôi, tôi nhìn vết thương trên đầu anh, sau đó dứt khoát chối từ, “Không được. Ba anh đánh quá mạnh, nhìn vết thương của anh kia, anh phải ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương, nếu không em bỏ mặc anh luôn đó.”

Anh nghe tôi nói vậy thì bàn tay đang nắm tay tôi liền run rẩy, vội vàng buông tôi ra, ngồi im trên giường không nói gì nữa, tôi thở dài một hơi, cười với anh, “Trương Trạch, không phải anh đã nói rồi sao? Chúng ta sinh ra để giành cho nhau, vì thế em sẽ không rời xa anh.”

Bỗng nhiên anh quay lại nhìn tôi, ánh mắt sáng lấp lánh, một hồi lâu mới khẽ gật đầu. Khi tôi về đến nhà thì đã hơn 10 giờ, nên chỉ tắm sơ qua rồi leo lên giường ngủ sáng hôm sau tôi nhận được điện thoại của Trần Thần, anh hỏi tôi sao ngày hôm qua lại đột nhiên xin nghỉ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi hẹn gặp anh, nói chuyện Trương Trạch bị ba anh ấy đánh phải nhập viện, anh nghe thế thì nhúm mày.

“Trần Duyệt, vậy em định làm gì?”

“Hiện tại tâm lý của Trương Trạch không ổn định, em phải chăm sóc cho anh ấy...”

“Trần Duyệt, em đừng quên, hai người đã không còn bất kỳ quan hệ gì, anh ta có người nhà chăm sóc, em không cần phải... làm như vậy, em có cuộc sống của riêng mình.”

Trần Thần không nói gì, anh để tôi mời anh một bữa cơm, ăn xong tôi đến công ty nộp đơn từ chức, nói lời tạm biệt với từng cộng sự một, sau khi thu dọn đồ đạc quay về nhà Trương Trạch thì đã năm giờ chiều, gõ cửa vài cái, đi chạy ra mở cửa cho tôi, ngay giây phút vừa trông thấy tôi, đi liền thở phào nhẹ nhõm, tôi hỏi có chuyện gì thì đi bảo tôi nhanh vào khuyên nhủ Trương Trạch đi, tôi hơi sững sốt, liền vội vã đi đến gian phòng của Trương Trạch, đẩy cửa ra thì thấy anh trầm mặc trừng mắt nhìn tôi, xung quanh là chén đĩa bị ném văng tung tóe, tôi đi lại bên cạnh anh hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh chỉ im lặng trừng mắt với tôi.

Tôi chợt nhớ đến đêm qua tôi đã nói rằng khi anh tỉnh dậy sẽ nhìn thấy tôi, tôi chợt thấy đau đầu, ngồi xuống bên giường nói, “Có phải vì em về trễ nên anh giận dữ không chịu ăn cơm không? Trương Trạch, anh đã bao nhiêu tuổi rồi? Anh đã 24 tuổi rồi đó, có sao vẫn cứ như một đứa trẻ con ngang bướng không chịu hiểu chuyện vậy?”

“Em gạt anh.”

Anh dường như rít ra ba chữ này, tôi đưa tay xoa trán, “Em xin anh, sao anh lại giống như đứa bé thế này? Em nói chỉ cần anh mở mắt có thể nhìn thấy em là mở mắt liền trông thấy thật sao? Em đâu có ngủ cùng phòng với anh, coi như anh có thức dậy thì cũng phải rời giường đi ra ngoài thì mới nhìn thấy em được chứ?”

“Vậy em ngủ cùng với anh đi.”

“... Sặc... khụ khụ...”

Thiếu chút nữa tôi bị sặc nước miếng chết tươi, anh...

“Trương Trạch, chúng ta...”

“Lẽ nào em không muốn kết hôn với anh? Em còn luyến tiếc cái tên Trần Thần kia, đúng không!”

Tôi không biết nên xấu hổ hay là nên tức giận, trước đây sao tôi không thấy anh ngang bướng thế này chứ, cuộc đời nếu chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ thì tốt biết mấy... Nhớ tôi dáng vẻ mặt mũi người ngọm be bét máu của anh lúc đó, thật sẹ trông rất kinh khủng... Sặc... hay là nên quên đi...

Một lúc sau, đi gõ cửa bảo chúng tôi ra ngoài ăn cơm, Trương Trạch sống chết vẫn không chịu xuống giường, tôi hỏi anh, “Ngồi lâu vậy rồi có thấy đau hông không?”

Anh nói “Đau!”

Tôi nói, “Đau sao không chịu đứng dậy đi.”

Anh im lặng không nói, tôi hết cách, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Ngủ cùng em...”

Anh vẫn cố chấp ương ngạnh, tôi bắt đầu nổi nóng, “Trương Trạch, em đến nhà anh ở thì được, nhưng không ngủ cùng phòng với anh.”

“Em muốn giữ thân cho anh ta? Trần Duyệt, có phải thế không?” Anh đứng bật dậy cúi xuống nhìn tôi, tôi bị anh mắng liền hoảng hồn, mất luôn lý trí, bắt đầu quay sang hét lên với anh, “Anh ta là ai hả? Anh đừng có nổi điên ăn nói linh tinh, nếu anh còn như thế thì em sẽ bỏ đi nữa đó, lần này thì anh đừng mong tìm ra em.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kết cục

Thật ra, sau khi gào thét xong tôi liền hối hận, tôi thấy mặt của Trương Trạch trắng bệch, vội vàng nhảy xuống giường lao đến ôm chăm lấy tôi, giọng run rẩy nói: “Trần Duyệt, đừng... anh... anh không muốn... anh không biết tại sao mình lại như vậy... Anh, anh không không chế được bản thân... Xin lỗi... anh... bây giờ anh sẽ đi ăn cơm ngay...”

Anh không mang giày, cũng không thay quần áo, nói năng lộn xộn, tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh lập tức buông tôi ra rồi đi ra ngoài phòng khách, tôi sững sờ trong chốc lát rồi vội vã đuổi theo thì nhìn thấy anh đang ngồi trước bàn ăn cầm chén cơm lên vội vã và vào miệng, mẹ anh đứng bên cạnh không kìm được rơi nước mắt, tôi cũng nhắm nghiền mắt lại, nước mắt rơi xuống, vừa rồi tôi đã muốn nói ra tất cả...

Tôi cảm giác Trương Trạch có gì đó rất kỳ lạ, nhưng rốt cuộc lý lạ ở đâu thì tôi không nói được, chỉ có cảm giác như vậy thôi. Anh ý lại vào tôi nhiều hơn trước kia, tâm trạng lúc nào cũng hoang mang lo lắng, mỗi lần tôi đi đâu anh đều muốn đi theo, không cho đi cùng thì anh liền ở nhà không ăn cơm, sau đó nổi giận với mẹ mình. Tôi còn nhớ một lần, tôi nhận được điện thoại liền vội vã ra ngoài, lúc đó thấy anh đang ngủ nên tôi không nói với anh, buổi chiều khi tôi trở về, anh liền nổi điên với tôi, mặt đỏ ngầu đứng ở dưới lầu của khu nhà, cũng không biết đã đứng bao lâu, tóm lại là vừa nhìn thấy tôi anh liền rống lên.

“Em đi đâu! Tại sao không nói tiếng nào đã bỏ đi! Có phải lại muốn bỏ rơi anh hay không!?”

“Trương... Trương Trạch, anh làm sao vậy? Em có việc nên đi ra ngoài một chút thôi mà...”

“Em nói dối! Em cố ý bỏ rơi anh! Đúng không! Đúng như vậy không!?”

Anh bóp chặt hai vai tôi làm tôi thấy đau, sững sờ nhìn anh, anh suy yếu như sắp ngã quỵ, hai tay run rẩy nắm lấy vai tôi, tôi cảm nhận được nỗi sợ hãi và bất an trong anh.

Tôi bỗng nghĩ ra được cái gì đó, Trương Trạch, trong lòng anh... có bóng ma.

Tôi nhìn anh, đưa tay ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của anh, nước mắt không kiềm được rớt xuống, là tôi hại anh, trước đây tôi không nên rời khỏi anh, khi anh hỏi chúng tôi có quen biết nhau hay không thì tôi nên trả lời là có mới phải, không nên bỏ đi chỉ vì anh không chịu tin lời nói của tôi, tôi đã khiến lòng anh bất an.

“Xin lỗi... Sau này em sẽ không bao giờ... bỏ anh lại một mình nữa, sau này làm gì em cũng sẽ làm cùng với anh, Trương Trạch, xin lỗi, là em hại anh thành như vậy...”

Tôi cảm nhận được cơ thể anh chợt khựng lại, sau đó từ từ buông lỏng, chờ anh hoàn toàn bình tĩnh tôi nói dắt tay anh đi lên thang máy. Vào nhà, tôi ấn anh ngồi xuống ghế salon, sau đó rót một ly nước ấm để lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

“Trương Trạch, anh hay nói thật cho em biết, hiện giờ anh đang suy nghĩ điều gì?”

“Anh... anh không có...”

“Anh... Trương Trạch, anh có biết anh làm như vậy là rất nguy hiểm không? Có phải anh sợ một ngày nào đó em sẽ không cần anh nữa?”

“Anh... anh không biết...”

“Nếu như anh muốn kết hôn với em thì hôm nay nhất định phải nói rõ ràng.”

Tôi không cho phép anh trốn tránh thực tại nữa, không nên đùa giỡn với người có tâm bệnh, Trương Trạch nghe tôi nói sẽ kết hôn thì mắt ngời sáng, sau đó lại bày ra vẻ mặt ảm ức nhìn tôi, tôi biết có thể anh cho là tôi đang gạt anh, tôi liền nắm tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh “Trương Trạch, hãy tin em, ngày, mai em sẽ gọi cho ba mẹ để hai nhà chọn ngày lành lành định hôn cho chúng ta, thế nào? Sau đó nữa chúng ta sẽ kết hôn.”

“Em... Em nói thật chứ?”

Anh nắm vai tôi, kích động nhìn tôi rom róm nước mắt, tôi mỉm cười, sau đó hôn lên má anh một cái, anh ngây ngẩn cả người, tôi cười anh giống như con nít hồ chút là rơi nước mắt, không giống con trai thị trường, không có khí phách như ba anh, anh bắt mắt nhìn tôi.

“Năm đó ở nhà em, em đã hỏi linh hồn anh rằng có người nào như thế không, rõ ràng khoảng cách rất gần nhưng lại cảm giác như cách cả một thế giới, cho dù ở ngay bên cạnh cũng thấy sợ hãi, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào, Trần Duyệt, em chính là người như vậy, em khiến anh vô cùng bất an cho đến bây giờ vẫn thế, em có thể mãi ở bên cạnh anh không, đừng làm bạn với ai khác, anh sợ một ngày nào đó em đột nhiên sẽ bỏ đi với người nào đó, lúc anh còn ở trạng thái linh hồn, lúc nào em cũng muốn đuổi anh đi...”

Tôi cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, quả nhiên, tôi đã đoán đúng, anh đang hoảng sợ, anh đang thấy bất an, tôi vòng tay ôm lấy eo của anh, tựa đầu vào vai anh, nói “Trương Trạch, sau này em sẽ không đi gặp Trần Thần nữa.”

Tận cho đến lúc chúng tôi đã định hôn, anh vẫn luôn giết mình tỉnh giấc trong mơ như lúc trước, anh cứ mơ thấy cảnh tôi rời bỏ anh, tôi đưa anh đến trung tâm tư vấn tâm lý, tâm bệnh của anh rất nghiêm trọng, nếu không được trị liệu tốt sẽ tạo thành tổn thương trong lòng, cho nên tôi đồng ý với yêu cầu của anh, không kết bạn với ai, cùng anh dạo chơi khắp nơi, khi mệt thì trở về nhà nghỉ ngơi, thi thoảng cùng anh tắm nắng trong bệnh viện, đánh cầu lông hoặc xem hài kịch trên tivi. Còn anh vẫn như trước kia, vẫn nấu cơm cho tôi ăn, bưng trà rót nước cho tôi uống, làm tất cả những việc anh có thể làm, thỉnh thoảng cũng đến lượt tôi làm cho anh, tôi còn nhớ rõ cảnh lần đầu tiên tôi nấu cơm cho anh, đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy anh cười từ khi hồi phục, sau khi kết hôn anh đã dần dần cười nhiều hơn, duy chỉ có một vấn đề nghiêm trọng, đó là... trong quá trình chữa bệnh tôi đã quá nuông chiều anh cho nên vô tình đã tạo cho anh tính chuyên quyền độc đoán, đã vậy còn nhiều lần chai mặt dụ dỗ lần uy hiếp tôi, haizz, xem ra cuộc sống sau này của tôi không được yên ổn rồi.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nhà Tui Có Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.